

Adventes Vēstis

2022
DECEMBRIS
323

SEPTĪTĀS DIENAS ADVENTISTU
LATVIJAS DRAUDŽU
SAVIENĪBAS IZDEVUMS

**Pārdomā
piedzīvoto**

Hidroterapija

Jauniešiem:
**Sadraudzības
pasākums Jelgavā**

Bērniem:
**Dzimšanas dienas
torte Jēzum**

**REMDENS,
AUKSTS VAI
KARSTS?**

Saturs:

- 04** LATVIJAS ZIŅAS
**Grāmatas “Kēniņa bērns lauvu
bedrē” atklāšanas svētki Madonā**
- 05** AKTUĀLAIS JAUTĀJUMS
**Ko nozīmē “tur būs vaimanāšana
un zobu trīcēšana”?**
- 06** VĀRDS MĀCĪTĀJAM
Pārdomā piedzīvoto
- 07** STĀSTS LIELIEM UN MAZIEM
Decembris
- 08** VALODAS LAPPUSĪTE
Viens otru un cits citu
- 09** TĒMA
Remdens, auksts vai karsts?
- 21** VESELĪBA
Hidroterapija
- 24** JAUNIEŠIEM
Sadraudzības pasākums Jelgavā
- 26** BĒRNIEM
Dzimšanas dienas torte Jēzum

“Adventes Vēstis” ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības izdevums.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.

Iznāk reizi mēnesī. Tirāža: 700 eks.

Galvenā redaktore: Anītra ROZE

Redakcija: Agris BĒRZIŅŠ, Elvīra GRAKOVIČA,
Vineta KRAULIŅA, Vilnis LATGALIS,
Mārīte LIPSKA, Andris PEŠELIS.

Dizains un makets: Libri Style SIA

Izdevējs: SDA Latvijas draudžu savienība

Adrese: Baznīcas iela 12A, Rīga, LV-1010

E-pasts: adventesvestis@inbox.lv

Iesūtītos materiālus redakcijai ir tiesības rediģēt.

Par reklāmas izvietošanu uz 4. vāka rakstīt

adventesvestis@inbox.lv.

1. vāka foto: Madara Peše.

VĀRDS REDAKCIJAI

Aizrit 2022. gads.

Tāds samocīts, manuprāt, ir bijis šis gads. Gada sākumā bija lokdauns un visādi kovidliegumi. Draudzes mocīja ar sēdvietu skaita ierobežojumiem. Citviet pat nenotika klātienes dievkalpojumi. Tad ilgstoši bija vēss laiks pat maijā un jūnijā. Kara, pat atomkara, draudi. Nekad reāla kara draudi nav bijuši tik tuvu mūsu mājām kā šogad, un tas satrauca ikvienu no mums. Visu vasaru klīda runas, ka rudenī atkal būšot lokdauni un ka nekas nevarēs notikt dēļ ierobežojumiem. Tomēr tas nenotika. Tā vietā atnāca milzīgā dārdzība. Naudai mūsu makos zūd vērtība. Cenas kāpj. Ekonomiskā situācija visā pasaulē ir stabili saspringta. Tāds nu mums ir bijis šis 2022. gads.

Šogad ir bijušas arī labas lietas. Izdevniecība “Patmos” ir izdevusi vairākas jaunas grāmatas. Regulāri tika izdots arī mūsu periodiskais izdevums “Adventes Vēstis”. Dzīvojam zem mierīgām debesīm un varam noturēt savus regulāros dievkalpojumus draudzēs. Laimīgi ir tie, kas ir veseli un kam nekas fiziski nesāp. Bērni aug. Jaunieši dzied. Dārzos izauga viss, kas bija iesēts vai iestādīts pavasarī. Dieva dotie apsolījumi vēl aizvien iesilda mūsu sirdis cerībā uz drīzo Kristus atnākšanu, kurai esam tuvāk nekā vakar.

Ko nesīs Jaunais gads? Tagad skan laimes un svētību vēlējumi jaunajā gadā. Kaut jel vismaz daļa no tiem piepildītos! Dieva žēlastība lai ir ar visiem mums!

Andris Pešelis,
AV redakcija

“Jēzus sauca: “Kas Man tic, tas netic Man, bet Tam, kas Mani sūtījis! Un, kas Mani redz, redz To, kas Mani sūtījis. Es, gaismā, esmu nācis pasaulē, lai neviens, kas Man tic, nepaliktu tumsībā. Un, ja kāds Manus vārdus dzird un neievēro, Es to netiesāju; jo Es neesmu nācis pasauli tiesāt, bet pasauli atpestīt.”” (Jņ. 12:44–47) Ar šiem vārdiem Jēzus paziņoja, ka Viņš ir Mesija, Dieva Svaidītais, apsolītais pasaules Glābējs.

Gaisma vienmēr ir bijusi Dieva klātbūtnes simbols. “Lai top gaismā!” bija Dieva vārdi, kas izskanēja pāri vēl “neiztaisītajai un tukšajai” Zemei. Spožs gaišums apņēma arī Bētleme kalnus, kad eņģeļi ieradās paziņot prieka vēsti pasaulei. Praviētis Jesaja rakstīja: “[...] tumsība apklāj zemi un dziļa krēsla tautas, bet pār tevi uzlec kā saule Tas Kungs, un Viņa godība parādās pār tevi.” (Jes. 60:2)

Kristus godības gaismā daudzskārt pārspēj saules gaismas spožumu, bet Dieva atklāsme

cilvēka veidolā bija bez āreji redzama spožuma, tomēr atklāja Viņa rakstura skaistuma pievilcību visā krāšņumā. Kristus iztukšoja Sevi no visas dievišķības, lai pilnīgais Dieva Dēls kļūtu par patiesu un pilnīgu Cilvēka Dēlu, visās lietās mums līdzīgu. Vēl vairāk, Jēzus apgalvoja, ka tie, kas redz Viņu, redz arī Tēvu.

“Kristus, Tēva godības atspīdums, nāca pasaulē kā gaismā, lai cilvēkiem parādītu Dievu, un par Viņu rakstīts, ka Viņš bija svaidīts “ar Svēto Garu un spēku” un “gāja apkārt, labu darīdams”. (Ap. d. 10:38) Nācaretes sinagogā Jēzus paziņoja: “Tā Kunga Gars ir uz manis, jo Viņš Mani svaidījis sludināt prieka vēsti nabagiem, pasludināt atsvabināšanu cietumniekiem un aklām gaismu, satriektos palaist vaļā un pasludināt mūsu Kunga žēlastības gadu.” (Lk. 4:18, 19)” (E. Vaita. “Pravieši un ķēniņi” 718. lpp.)

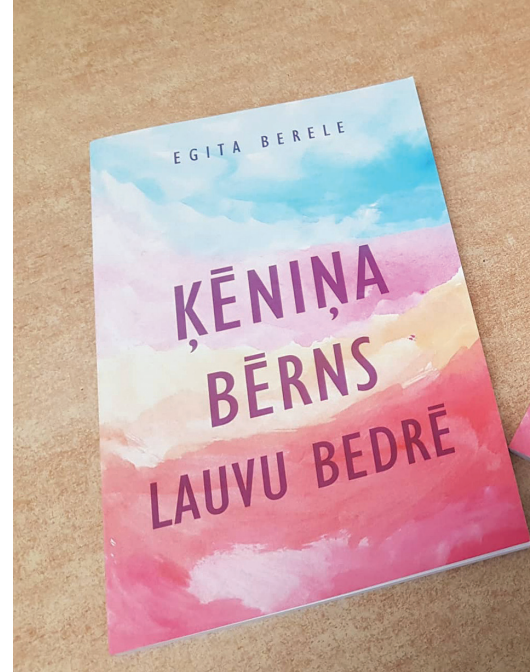
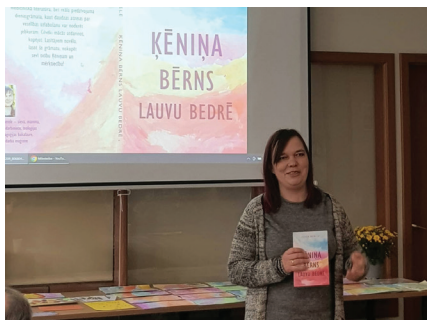
Dieva bērni šajā pasaulē ir aicināti būt par Kristus

pārstāvjiem un Viņa aizsāktā darba turpinātājiem, Viņa izstarotās gaismas atstarotājiem. Kristus teica, ka pasaules gala laika situācija būs līdzīga pirmsplūdu pasaules stāvoklim, ko var raksturot kā garīgas un morālas tumsas laiku. Jo īpaši tāpēc Kristus gaismai ir jāmirdz spoži un pārlicinoši caur Viņa sekotājiem, kuru vienkāršā un patiesā ticība ļauj cilvēkiem ieraudzīt pasauli un tās Radītāju jaunā gaismā, Dieva pašuzpurīgās mīlestības gaismā.

Vilnis Latgalis,
SDA Latvijas draudžu
savienības prezidents

GRĀMATAS “KĒNIŅA BĒRNS LAUVU BEDRĒ” ATKLĀŠANAS SVĒTKI MADONĀ

15. oktobrī Madonas novada bibliotēkā notika manis rakstītās grāmatas “Kēniņa bērns lauvu bedrē” atklāšanas svētki. Grāmatu ir izdevusi izdevniecība “Patmos”.

Nu jau trīs gadus dzīvoju Saulkrastos, bet grāmatas atvēršanas svētkus izvēlējos rīkot Madonas novada bibliotēkā vairāku iemeslu dēļ – Madonā esmu nodzīvojuši un kalpojusi sabiedrībai gandrīz divdesmit gadus; madonieši – Ceļa meklētāji un viņu vecāki, un paziņas – bija pirmie, kas pieteicās uz grāmatu pat pirms tās izdošanas, tikko kā biju par to ielikusi informāciju sociālajos tīklos; man ir misionāra sirds, un gribējās, gan rakstot grāmatu, gan organizējot šo pasākumu, uzrunāt plašāku sabiedrību; vairāki madonieši, tai skaitā Lūgšanu kalpošanas nodaļas un Veselības kluba vadītāja Baiba Bērziņa, bija pirmie, kas pārlasīja grāmatas melnrakstu un ieteica labojumus.

Kad uzrunāju Madonas novada bibliotēkas vadītāju Imeldu Saulīti par iespēju rīkot šo pasākumu un par grāmatas tematiku, viņa bija bezgala

priecīga: “Sabiedrībai ir vajadzīgs iedrošinājums krīzes laikos!”

Madonas vietējais laikraksts “Stars” dienu pirms pasākuma publicēja interviju ar mani, kurā par grāmatu stāstu: “Doma par grāmatu radās pirms divdesmit gadiem, kad man diagnosticēja audzēju galvā. Likās, ka dzīve drīz beigsies, bet Dievam bija cits plāns. No prieka par atkal doto dzīvību un pozitīvām izmaiņām sevī, ejot caur krīzi, nolēmu, ka jāraksta grāmata ar nosaukumu “Kēniņa bērns lauvu bedrē”. Pirms gada, ejot vēlreiz cauri veselības krīzei, visi apstākļi salikās tā, ka bija skaidrs – jāraksta tagad un jāraksta dienasgrāmatas formā.

Grāmatas mērķauditorija būtu ļaudis, kam patīk lasīt cilvēku piedzīvojumus, kas ir meklējumos, iet cauri smagākam dzīves posmam vai vienkārši meklē pozitīvas enerģijas lādiņu. Grāmatas atslēgvārdi varētu būt “audzējs”, “krīze”, “Dieva aizgādība”, “garīgās un fiziskās atveseļošanās ceļš”.

Grāmatas kompozīcijas ideja nāca no režisora Mela Gibsona intervijas par filmu “Kristus ciešanas.” Režisors

smagākajos sižeta brīžos, lai nedaudz atvieglotu skatītāja emocijas, ielika atmiņu logus no Jēzus dzīves. Arī es stāsta plūdumā ieliku atmiņu logus.”

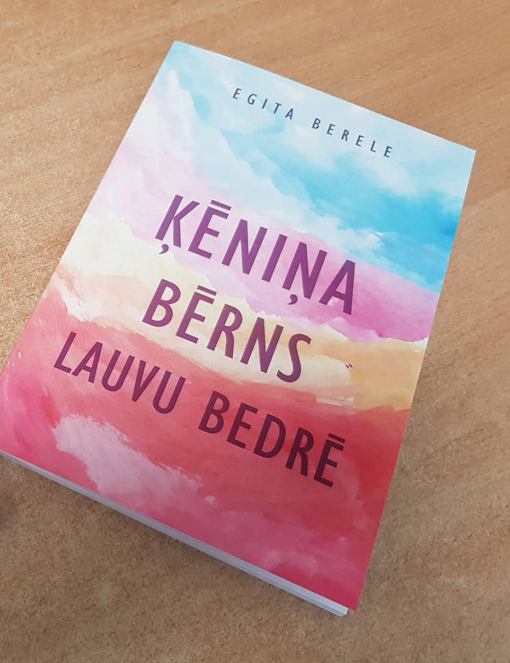
Atsaucoties uz aicinājumu sociālajos tīklos un laikrakstā “Stars”, uz pasākumu bija atnākuši divdesmit cilvēki. Bija prieks satikt bijušos kolēģus, Veselības klubiņa dalībniekus, neaktīvos draudzes locekļus, bijušos Ceļa meklētājus un viņu vecākus. (Madonā Ceļa meklētāju klubs bija īpašs ar to, ka to apmeklēja pusaudži, kas nav draudzes locekļi.)

Tikšanās laikā iepazīstināju klausītājus ar grāmatas rakstīšanas ideju, mērķiem, galvenajiem stāsta notikumiem, mudināju nekad nepadoties, būt pateicīgiem un uzticīgiem Dievam.

Man ir teoloģiskā, sociālā darba un pedagoga izglītība, es neesmu medikis. Dievs deva pārliecību, ka grāmata jāraksta kā dienasgrāmata – reāls dinamisks piedzīvojums dienu pa dienu, atklājot pilna krāsu spektra emocijas.

Rakstot grāmatu, tai izvirzīju trīs

mērķus.

Pirmais – atklāt Dieva uzticamību un aizgādību arī smagos dzīves brīžos – aizlūgšanas, Dieva apsolījumi. Grāmatā esmu ietvērusi svētrunu “Dievs pret velnu. Kurš spēcīgāks?”, ko teicu jauniešu dievkalpojumā dienu pēc atteikšanās no smagas operācijas.

Otrais – savu diplomdarbu sociālajā darbā rakstīju par krīzes intervenci. Pati krīzei esmu gājusi cauri trīs reizes. Grāmatā esmu ietvērusi gan nedaudz no krīzes teorijas, gan stāsta plūdumā var ieraudzīt vismaz septiņus praktiskus veidus, kā cīnīties, lai neiekristu bezcerībā un depresijā. Viena no lietām, ko darīju, es zīmēju, izzīmēju emocijas, spriedzi. Tā pavisam nejauši slimnīcā tapa grāmatas vāku zīmējumi.

Trešais – atklāt atveseļošanās ceļu. Lai gan neesmu mediķis, katrs gadījums ir individuāls, savā veselības ceļojumā esmu atradusi dažādus resursus, ar ko vēlos dalīties. Praktiskā pieredzē esmu atklājusi, ka tie darbojas.

Pēc pasākuma Madonas novada bibliotēka sociālajos tīklos atskatījās uz pasākumu ar šādiem vārdiem: “Emocionāls pieredzes stāsts, jauna grāmata, uzticēšanās un palāvība. Par to visu sestdien Madonas novada bibliotēkā. Paldies Egita Berele Ex Kublīna par sajūtām un bibliotēkas lasītājiem uzdāvinātajām grāmatām!”

Egita Berele

Foto Sarmīte Radiņa

Anhels Manuels
Rodrigess (Ángel
Manuel Rodríguez)

Tulloja Andris
Pešelis

Frāze “zobu trīcēšana” var aprakstīt gan burtisku darbību, gan arī alegorisku funkciju. Sengrieķu vārdu *brugmos* var iztulkot kā ‘zobu griešana, klabināšana, izsišana’. Šis izteikums varētu būt izcēlies no pieredzes, kad piedzīvots meža zvēru uzbrukums un dzirdēts, kā tie griež zobus. Tas apraksta arī, kas notiek ar mūsu zobiem tad, kad mums salst. Jebkurā gadījumā tam nav tikai ķermeniska, bet arī emocionāla nokrāsa. Šī frāze apraksta netaisno stāvokli gala tiesā un Evaņģēlijos ir izmantota septiņas reizes. To var atrast arī Vecajā Derībā. Te izcelšu trīs svarīgākās nozīmes.

1. Dusmu izpausme

Vecajā Derībā frāze “griezt zobus” tiek lietota alegoriski, aprakstot netaisno cilvēku attieksmi pret taisnajiem. Netaisnais tiek attēlots kā plēsīgs zvērs, kuru uzbrukumā dzen neracionālas dusmas: “[...] viņi griež pret mani zobus.” (Ps. 35:16) Tas ir iedomāts uzbrukums: “Bezdievīgais gan glūn savā ļaunumā uz taisno un griež zobus pret viņu [...]” (Ps. 37:12, skat. arī Ap. d. 7:54) Pēc Jeruzalemes krišanas Jeremija šādi apraksta ienaidnieka attieksmi, sakot: “Visi tavi ienaidnieki atver savu muti pret tevi, svilpo un griež zobus [...]” (Raudu dz. 2:16) Ījabs šo alegoriju attiecina uz Dievu: “Viņa dusmas mani saplosījušas un padarījušas mani nīstamu, tās man rāda savus zobus [...]” (Īj. 16:9) Šo frāzi lieto Rakstu vietās, kur attēlo konfrontāciju starp netaisno un taisno brīžos, kad netaisnais gūst virsroku. Tomēr to lieto arī aprakstos, kur taisnais gūst virsroku pār netaisno: “Bezdievis to redz ar nepatiku un dusmām, bet viņš

AKTUĀLAIS JAUTĀJUMS |

KO NOZĪMĒ “TUR BŪS VAIMANĀŠANA UN ZOBU TRĪCĒŠANA”?

tomēr, kaut zobus griezdams, iznīks.” (Ps. 112:10)

2. Izmisuma un nožēlas izpausme

Evaņģēlijos frāzes “griezt zobus” nozīmi nosaka tās konteksts. Tur visos gadījumos netaisnie piedzīvo Dieva mūžīgo tiesu. Pilna frāze: “tur būs kaukšana un zobu trīcēšana” (Mt. 8:12, 13:42, 50; 22:13; 24:51; 25:30) apzīmē netaisno vaimanas un zobu griešanu, kad tie piedzīvo nožēlu un izmisumu. Tagad tie apzinās, ko ir sadarījuši, un apjēdz savu mūžīgo zaudējumu: “Tur būs raudāšana un zobu trīcēšana, kad jūs redzēsīt Ābrahāmu, Īzāku un Jēkabu, un visus praviešus Dieva valstībā, bet paši sevi izmestus ārā. Tad tie nāks no rītiem un vakariem, no ziemeļiem un dienvidiem un sēdēs pie galda Dieva valstībā.” (Lk. 13:28, 29; arī Mt. 13:42, 43) Tie ir zaudējuši mūžīgo sadraudzību kopā ar taisnajiem un ar To Kungu Debesu valstībā.

3. Mūžīgās atšķiršanas izpausme

Frāze “kaukšana un zobu trīcēšana” tiek lietota arī, lai apzīmētu netaisno cilvēku izmisumu, kad tie ir apjēguši, ka uz mūžīgiem laikiem ir šķirti no Dieva (Ap. d. 20:36–38). Katras Rakstu vietas konteksts uzsver, ka netaisnie top šķirti no taisnajiem un iemesti galējā tumsībā – vietā, kur nav Dieva (Mt. 8:12; 22:13; 25:30) – vai arī mūžīgās nāves ugunīs (Mt. 13:42, 50), vai vienkārši izmesti ārā (Lk. 13:28) no Dieva valstības. Tai brīdī šie ļaudis var dusmoties vien paši uz sevi, ka nepievienojās Tam, kurš bija nokāpis pēc cilvēkiem atšķirtības tumsībā, lai viņus no tās izglābtu Dievam (Lk. 22:53; Mt. 27:45, 46).

(No “Adventist World”
2022. gada jūlijs/ augusts)

PĀRDOMĀ PIEDZĪVOTO

1. MOZUS 50:19–21

Valdis Zilgalvis –
Valmieras,
Smiltenes un Rūjienas
draudzes mācītājs

Gada pēdējām dienām ritot, ir labi pārdomāt stāstu par Jāzepu un viņa brāļiem. Tas ir viens no aizraujošākajiem stāstiem visos Ebreju rakstos. Ja to salīdzinām ar spilgtākajiem noveļu un lugu autoriem, piemēram, tādiem, kāds bija Šekspīrs, kuri savos darbos ievija kaislības, ārējas intrigas, pārmaiņas un atmaksu, tad visu to var saredzēt stāstā par Jāzepu. Tas pat atgādina stāstus par Pelnrušķītiem. Bet šajā stāstā Jāzepa raksturā un dzīvē mēs varam ieraudzīt priekšvēstnesi Jēzum Kristum.

Pusbrāļu pārdots verdzībā, viņš uzzied kā Ēģiptes valdnieks. Pēc vairākiem gadiem Jāzepe ir tā pārvērties, ka pusbrāļi viņu vairs nepazīst. Tie ir nonākuši situācijā, kurā spiesti no Jāzepa lūgties palīdzību. Jāzepe varēja sevi atklāt uzreiz, bet viņš tā nedarīja. Viņš varēja atmaksāt par pāri darījumu, bet viņš tā nedarīja. Viņš tikai nedaudz tos pamocīja – uz trim dienām ielika cietumā vai vienu no brāļiem paņēma gūstā, bet otru kā zagli ielika cietumā. Galu galā viņš atklājās pazīstams un paņēma visu ģimeni aizgādībā līdz pat savai nāvei. Tādā veidā 1. Mozus grāmatas lielais stāsts noslēdzās ar laimīgām beigām.

Visur iepriekš 1. Mozus grāmatā Dievs ir viegli atrodams. Iesākumā Dievs katrā dienā ir pieminēts kā Radītājs, kurš pēc tam apmeklē dārzu un runā ar diviem tā iemītniekiem. Bet stāstā par Jāzepu tas nav pieminēts. Kad Ādams un Ieva atstāja dārzu, Dievs tos turpināja mīlēt un tiem sekoja pasaulē ārpus Ēdenes. Kungs tieši runāja ar viņu pēcnācējiem – ar Nou, Ābrahamu, Īzaku un Jēkabu. Viņi dzirdēja Dieva balsi. Dievs viņiem deva padomus par

to, kas ir pareizs, un teica, kas jādara.

Bet viss mainījās, sākot ar Jāzepu. Laikā, kad viņš parādījās uz skatuves, Dievs bija apklusis. Ne atstājis, bet tikai apklusis. Cilvēki vairs nesadzirdēja Viņa balsi tiešā veidā. Vairs netika dotas tiešas norādes vai skaņas pierādījumi par Viņa klātbūtni. Kad Jāzepe gribēja dzirdēt Dieva balsi, viņam bija jāieklaušās savā dzīves piedzīvojumā, viņam tika doti sapņi, kuri bija jāpārdomā, viņam bija jāieklaušās cilvēkos, kas bija ap viņu, un jāpārdomā tas, kas norisinājās ap viņu katru dienu. Tās bija lietas, ar kurām Dievs uzrunāja, un Jāzepam nācās mācīties būt labam šo lietu izskaidrotājam, pievērst uzmanību visiem savas dzīves notikumiem, pat tiem, kas viņu sāpināja un lika šausmināties. Jā, pat lietām, kuras, likās, bija pretrunā Dieva gribai. Atsevišķi viena pēc otras tās varbūt bija maznozīmīgas, bet, kad kādā brīdī uzradās brāļi, Jāzepe ieraudzīja šo lietu kopsakarību un nozīmīgumu. Nevienam to viņam neskaidroja, bet visā viņš ieraudzīja Dieva vadību un Viņa roku darbu. Brāļi paši par sevi viņam vispār nevarēja palīdzēt.

Jāzepa stāsts mums parāda, cik grūti ir saprast, kāpēc dzīvē notiek tā, kā notiek. Brāļi nesaprot Jāzepa raudāšanu. Viņiem liekas, ka Jāzepe raud aiz dusmām, viņiem tajā grūti saskatīt mīlestību. Tā arī mēs kādreiz nesaprotam notikumus savā dzīvē, nesaprotam motīvus mūsu draudzes locekļu rīcībā. Vēl vairāk – mēs nesaprotam Dieva motīvus. Tāpēc mums, mierinot cilvēkus, nevajadzētu neko izdomāt un attaisnot Dievu, kāpēc Viņš rīkojas tā vai citādi. Vislabākais ir pazemībā sacīt: “Es

nezinu, kāpēc Dievs tā rīkojas šajā brīdī. Mēs vienīgi varam paļauties, ka Dievs rīkojas mīlestībā.”

Kad Jāzepe pārdomāja savu dzīvi, viņš tajā nesaskatīja nenozīmīgu tragēdiju sēriju. Viņš ieraudzīja apgaismotu taku. Daļa no tās vadīja caur dziļo bedri, tad tālāk – uz Ēģipti ar sasietām rokām uz muguras. Kādā brīdī viņš vairākus gadus sāpināts pavadīja faraona cietumā, bet, kad paskatījās uz savām kājām, te bija tas ceļš, kas viņu vadīja tieši tur, kur viņš stāvēja.

“Nebīstaities, vai tad es esmu Dieva vietā? Jūs gan bijāt iecerējuši man ļaunu darīt, bet Dievs to ir par labu vērsis, gribēdams, kā šodien redzams, daudz ļaužu saglabāt dzīvus. Bet tagad nebīstaities, es gādāšu par jums un jūsu bērniem.”
(1. Moz. 50:19–21)

“Tiem, kas mīl Dievu, visas lietas nāk par labu, tāpēc ka tie pēc Viņa mūžīgā nodoma ir aicināti.”
(Rom. 8:28)

“Tie nebijāt jūs, kas mani šeit atsūtīja, bet gan Dievs.” Tā Jāzeps pārliecināja brāļus, kad pirmo reizi tiem atklāja, kas patiesībā ir. “Nebēdājieties un nedusmojieties uz sevi par to, ka jūs mani pārdevāt Ēģiptei. Jo Dievs mani ir vadījis, lai glābtu jūsu dzīvību.”

“Nebīstaities, vai tad es esmu Dieva vietā? Jūs gan bijāt iecerējuši man ļaunu darīt, bet Dievs to ir par labu vērsis, gribēdams, kā šodien redzams, daudz ļaužu saglabāt dzīvus. Bet tagad nebīstaities, es gādāšu par jums un jūsu bērniem.” Tā viņš tos mierināja un runāja uz to sirdīm.” (1. Moz. 50:19–21)

Tad viņš tiem lika aiziet pēc tēva Jēkaba un to atvest uz Ēģipti, lai visa ģimene pārceltos uz dzīvi pie viņa. Tas bija vienīgais veids, kā pārvarēt sāpes. Ne tiem, kas tās izraisīja, bet tam, kas tās bija cietis.

Interesanti, ka Jāzeps pat neprasa no brāļiem, lai tie atzītos tēvam visā patiesībā, jo apzinās, ka patiesība, iespējams, būtu pārāk sāpinoša, lai tēvs to uzklausītu. Jāzeps tikai uzdod tiem pastāstīt tēvam par labajām lietām, kas nu sagaida Israēla ģimeni Ēģiptē. Jāzeps bija vienīgais, kurš varēja visu sakārtot pareizi.

Šajā stāstā atrodama ilustrācija tam, cik pilnīga ir piedošana un atvieglojums no sāpēm. Vērojiet, cik ļoti Jāzeps rūpējas, lai viņa brāļi vairs nebūtu “sarūgtināti vai dusmīgi uz sevi” par šo veco, atzīto, bet neaizmirsto grēku un lai Jāzēpa tēvs tiktu sargāts no ziņas par brāļu nodevīgo rīcību.

Jāzēpa stāsts ir priekšvēstnesis Kristus ciešanām mūsu dēļ un neliela ieskice par Viņa piedošanas dziļumu. Par to domājot, Pēteris, Svētā Gara

rosināts, liecināja: “Jūs noliedzāt Svēto un Taisno un izlūdzāties apžēlot slepkavu. Jūs nogalinājat dzīvības Valdnieku, kuru Dievs ir uzmodinājis no mirušajiem, – mēs esam tam liecinieki [...] Bet Dievs piepildīja to, ko iepriekš bija sludinājis caur visu praviešu muti – ka Viņa Svaidītajam būs jācieš. Tādēļ nožēlojiet grēkus un atgriezieties, lai jūsu grēki jums tiktu izdeldēti; lai no Kunga vaiga nāk atspirgšanas laiki un lai Viņš sūta jums jau iepriekš izredzēto Kristu Jēzu, kuram ir jāpaliek Debesīs uzņemtam, līdz viss būs atjaunots, par ko Dievs jau runājis caur svētajā muti kopš Savu praviešu laikiem.” (Ap. d. 3:14–21)

Kristu pārdeva par 30 sudraba grašiem, apsūdzēja, sodīja krusta nāvē. Viņu guldīja kapa cietumā, un Viņš augšāmcēlās mūsu dēļ – lai piedotu arī mums un lai pavērtu ceļu pretī daudz skaistākai un drošākai valstībai nekā tā, kuru Jāzeps varēja nodrošināt saviem brāļiem. Kristus neiznīcināja laulības pārkāpēju, bet teica, lai tā negrēko vairs. Jēzus piedeva Pēterim noliegšanu un teica, lai tas gana Viņa avis. Noziedzniekam pie krusta Jēzus sacīja: “Tu būsi ar Mani paradīzē!” Kad mūsu Glābējs redz, ka grēcinieka sirdī jau ir patiesa nožēla, kad Viņš zina, ka grēcinieks uzņemas atbildību par grēkiem, tad Jēzus ir gatavs sniegt mierinājumam kādu no saldajām garantijām, kas viņam ir par Dieva gudrību, liekot pat cilvēka dusmām Viņu slavēt. Tad Kristus, šķiet, saka: “Es esmu godības Kungs, kuru jūs ar ļaunām rokām esat krustā situši un nonāvējuši, bet Dievs ir pārvarējis pat šo noziegumu Savai godībai un jūsu izpiršanai.”

Pagājušais gads nesa daudz piedzīvojumu. Bija priecīgi brīži, bija neizprotami brīži, bija brīži, kad piedzīvojām sāpes. Lūgsim Glābēju, lai piedod mums to, ko esam pret Viņu darījuši, un lūgsim, lai Viņš mums dāvā no Sava piedošanas gara, ka arī mēs spējam piedot citiem – saviem pāridarītājiem, kā to darīja Jāzeps un vēl vairāk Jēzus. Uzņemsimies atbildību par tiem pāridarījumiem, ko esam darījuši citiem. Jāzēpa stāsts mums māca, ka “tiem, kas mīl Dievu, visas lietas nāk par labu, tāpēc ka tie pēc Viņa mūžīgā nodoma ir aicināti.” (Rom. 8:28) Tas rada prieku mūsos, rada spēkus iet caur dzīvi un padziļina

ilgas pēc Jēzus sagādātās Jaunās Zemes, pēc Tēva Mājām – “Cik mīlīgas ir Tavas māju vietas, ak, Kungs Cebaot! Mana dvēsele ilgojas un tvīkst pēc Tā Kunga pagalmiem, mana sirds un mana miesa skaļi gavilē pretī dzīvajam Dievam. Jo putniņš ir atradis māju un bezdelīga sev ligzdu, kur tā savus bērnus izperē un glabā, pie Taviem altāriem, Kungs Cebaot, mans ķeniņ un mans Dievs! Svētīgi ir tie, kas dzīvo Tavā namā, tie Tevi slavē vienumēr! Svētīgi ir tie cilvēki, kas Tevī atrod sev spēku, kam sirdīs stāv Tavi ceļi, kas, caur raudu ieleju staigādami, to dara par avoksnainu zemi, un jau agrais lietus to pušķo ar svētību. Viņi iet no spēka uz spēku, līdz kamēr viņi parādās Dieva priekšā Cīnā.” (Ps. 84:2–8)

“Svētīgi ir tie, kas dzīvo Tavā namā, tie Tevi slavē vienumēr! Svētīgi ir tie cilvēki, kas Tevī atrod sev spēku, kam sirdīs stāv Tavi ceļi, kas, caur raudu ieleju staigādami, to dara par avoksnainu zemi, un jau agrais lietus to pušķo ar svētību. Viņi iet no spēka uz spēku, līdz kamēr viņi parādās Dieva priekšā Cīnā.”
(Ps. 84:2–8)

DECEMBRIS

Stāsts lieliem un maziem

Vēl debesis stāv nakts

Man patīk decembris! Šajā laikā man ir riktīgi decembrīga oma, gribas biežāk paraudzīties naksnīgajās debesīs, pavērot zvaigznes, savā iedomu pasaulē pasēdēt un pasildīties kopā ar ganiņiem pie ugunsкура Bētleme kalnos, sagaidīt, kā tūlīt tālumā parādīsies kamieļu silueti, vedot šurp Austrumu gudros, un tad klausīties, kā no aizgājušās senatnes mirdzošajās debesīs dzied pasakains eņģeļu koris un atskan brīnumainā vēsts: "Jums šodien Pestītājs dzimis!" Labi, ka ir tāds laiks, kad šī vēsts atkal un atkal iemirdzas ar jaunu mīlestības spēku!

Mazais Jēzus bērniņš. Skaistums un vienkāršība, kas pašā būtībā ir pilnība. Ko gan vēl vairāk Debesis varēja dod, kā neaprakstāmu brīvas un laimīgas nākotnes iespēju šajā Bērnā, kas atnes tik reālu mūžības nākotni, cik reāla šobrīd ir netaisnība, apspiestība, cik reāls ir ļaunums un bēdas? Snieg sniegs. Baltais Debesu mierinājums. Sniegpārslu klusajos čukstos dzirdam: "Nebēdā, bērniņ, nebēdā! Mēs nesam tev sveicienus no Debesīm, no mīlā Tēva! Tik skaisti Viņš tevi mīl, cik mēs esam skaistas. Tik karsti Viņš tevi mīl, kā izkūstam siltumā mēs. Un aukstums pazūd, jo siltums ir klāt!" Domāju, kā gan ir šodien tur, Bētleme kalnos? Vai ir vēl kāds, kurš atceras tos senos laikus? Kāds simtgadīgs koks vai krūms, kalnu kore vai smaile?

Reiz dzīvoja kāda zvaigzne. Tā bija pavisam maza zvaigznīte, tāpēc nespīdēja tik spoži kā citas zvaigznes. Viņa, tā maziņā, raudzījās uz zemi un centās spīdēt, cik vien spoži spēja katram tumsā gājējam, katram, kurš nomaldījies vai sabēdājis, noskumis vai nelaimīgs.

"Re, paskaties," tā sauca, "te, Debesīs, ir gaisma! Skaties, tā izvedīs tevi tumsām cauri! Spožās zvaigznes droši vien nicīgi noraugās uz mani, tik niecīgo zvaigznīti," skumji domāja maziņā. "Nekāda labuma nav no manis, tādas knīpas, tik vien kā vārģa gaismiņa! Ne nieka es nenoderu debesīm!"

Bet Debesu Ķēniņš domāja savādāk. Viņš mīlēja mazo zvaigznīti tikpat sirsnīgi kā lielās zvaigznes, jo pats taču bija viņu radijs. Un VIŅŠ sacīja: "Ej un apgaismo ceļu pie MANA MĪLĀ DĒLA trīs vīriem no Austrumu zemes. Tie ir ceļā, meklējot tikko dzimušo JĒZUS bērniņu, kurš nācis cilvēkus atgriezt to istajās mājās – Debesīs."

Mazā zvaigznīte bija laimīga. Spožu eņģeļu pavadīta, tā uzsāka ceļu...

Arī tu esi kā maza, bet ļoti vērtīga zvaigznīte sava DEBESTĒVA acīs. Arī tu, tāpat kā mazā zvaigznīte, vari apgaismot kādam ceļu pie DEBESTĒVA. Arī tev ir ejama gaismas iezīmēta dzīves taka. Pajautā savam RADĪTĀJAM, kāds ir tavs laimes un piepildījuma ceļš. VIŅŠ to zina! Tad ej šo ceļu, ļaujot DIEVA mīlestības gaismai spīdēt un sasildīt ikvienu, kurš ir tev blakus, un esi Tēva dāvātajā noderīgumā laimīgs ceļā uz Debesīm – savām istajām Mājām!

Vēl debesis stāv nakts,
Un mākoņi vēl dus,
Tik maza zvaigznīte
Kā debess gājējs kluss.
Ar savu spožo gaismiņu
Tā ziemas ceļu apgaismo
Trīs vīriem modrā gājienā
Tās pilsētiņas virzienā,
Kur brīnums liels ir noticis –
Maigs Bērniņš mātei piedzimis
Tur, kādā siltā kūtiņā,
Šai Ziemassvētku vakarā.

Trīs gudrie seko zvaigznītei,
Kas atved tos līdz silītei.
Tie savas dārgās dāvanas
Pie mazā Bērna kājām nes,
Tie jaundzimušo Bērniņu
Godina kā Ķēniņu.
Tie Debess Bērnā godu dod,
Ar savām veltēm aplaimo.

Pār ganiem kalnu ielokā
Nakts mirdzošajā klusumā
DIEVS Savu žēlastību klāj
Ar vēsti – dzimis DIEVA DĒLS.
VIŅŠ DIEVA sūtīts mīlēt mūs,
Kā Gaisma sirsnīgā mums būt,
Ikkatrā soli līdzī nākt,
No visa ļaunā pasargāt.

Lūk, apsolījums piepildīts,
Nu liksmo visas Debesis!
Tik spožā, krāšņā mirdzumā
Dzied eņģeļi nakts klusumā,
Virz zemes mieru pavēstot
Un labestību sludinot.
Lai katra sirds tai atveras,
Par Dāvanu šo priecājas!

Par DRAUGU būt Viņš ilgojas
Un žēlastībā tīt
Ikvienu, kurš To vēlēšies
Mīlēt, paklausīt.

Kad sniedzīnš balts
Jau zemi klāj
Un zvaigznes gaismu lej,
DIEVS JĒZŪ Savas Debesis
Sniedz visai pasaulei.

Jēzus bērniņš pasaulei

Ar Tavu atnākšanu, DIEVS,
nāk Debess skaistums līdz –
Tāds mīlestības dziļums!
Ne vārdos izsacīt!

Ar Tavu piedzimšanu
dzimst līdzī dievišķs prieks,
Un cerību kā balvu
gūst katrs grēcinieks.

Lūk, Tava žēlastība
pār zemi zvaigznes lej,
Tu dāvēni, DIEVS, gaismu
tik tumšai pasaulei.

Tu atnāci kā Bērniņš,
kā Debess Sūtnis kluss,
Kaut pasaule šī visa
Tavās rokās dus.

Tava piedzimšana
nes katram cerību
Būt ar Tevi kopā visu mūžību!

Ir tikai viena nāve skaista –
kad nomirst paša lielais “es”.
Šai nāvē piedzimst mīlestība,
kas nav no grēka pasaules.
Bet pasaulē tā ienes gaismu,
un arī mieru dāvā tā.

Tik sirsnīgi tā ceļu rāda
no grēka gaišā brīvībā.
Vairs mēle neizpatīk grēkam
ar skubu otru nomelnot,
jo tad, ja sirdi JĒZUS valdnieks,
Viņš māca mīlot uzlūkot
ikvienu, kurš tev blakus staigā
šo dzīvi laika dāvanā.

Nu vārdiem mīlestības smarža,
kā DIEVA glāsts kļūst valoda,
sirds tronim nepaliekot tukšam,
tur tagad Valdnieks tāds, kurš mīl,
un visā savā pierastībā
tu kļūsti beidzot tiešām dzīvs.

Un JĒZUS skaidrā mīlestībā
top brīva otru mīlēt sirds.
Tā katrā saredz DIEVA bērnu,
par kuru JĒZUS nāca mirt.

Ingrīda Markusa

Lai Tēv patīk manas mutes valoda

VIENS OTRU UN CITS CITU

Tā kā gada nogalē ierasti satiekam
draugus, radus, paziņas, kolēģus,
brāļus un māsas, vēlot svētīgu
jauno gadu, būtu labi saprast, kad
sveiksim viens otru, bet kad – cits
citu, tāpēc šoreiz aplūkosim tieši šo
vietniekvārdu lietojumu.

VIENS OTRU, VIENS OTRAM –
šo vietniekvārdu pāri lietosim tad,
ja **piedalās tikai divi darītāji.**

Piemēram:

Vīrs un sieva labprāt uzklausa
un atbalstīja **viens otru.**

Juris un Liene sagādāja **viens
otram** jauku pārsteigumu.

Piemērs no Bībeles:

“Tāpat arī, kad **divi** guļ kopā,
viņi **viens otru** silda, bet kur lai ņem
siltumu viens pats?” (Sal. māc. 4:11)

CITS CITU, CITS CITAM –
šo vietniekvārdu pāri lietosim tad,
ja **piedalās vairāki darītāji.**

Piemēram:

Draudzē mēs **cits citu** iepriecinājām
ar mazām dāvanīņām.

Kuplajā piecu bērnu ģimenē **cits
citam** ar prieku palīdz ikdienas darbos.

Piemēri no Bībeles:

“Tas ir Mans bauslis, lai jūs **cits
citu** mīlat, kā Es jūs esmu mīlējis.”
(Jņ. 15:12)

“[...] dzīvojiet tā, kā to prasa jūsu
aicinājuma cieņa, visā pazemībā,
lēmībā un pacietībā, **cits citu**
panesdami mīlestībā [...]” (Ef. 4:1, 2)

Izdevniecības
"Patmos"
jaunums
galda kalendārs

Atziņas no
SALAMANA
PAMĀCĪBĀM

2023
KALENDĀRS

REMDENS, AUKSTS VAI KARSTS?

CERĪBAS VĒSTS LAODIĶEJAS DRAUDZEI

Vilnis Latgalis –
SDA Latvijas draudžu
savienības prezidents

Atklāsmes grāmatas otrajā un trešajā nodaļā varam lasīt apustuļa Jāņa pierakstīto Jēzus Kristus vēstījumu septiņām draudzēm Mazāzijā. Skaitlis septiņi ir simbolisks, jo tajā laikā kristiešu draudžu skaits bija ievērojami lielāks un aptvēra daudz plašāku teritoriju. Bībelē skaitlis septiņi simbolizē pilnību un kopumu. Tas ir bieži minēts Atklāsmes grāmatā. Piemēram, septiņi lukturi, septiņas draudzes, septiņi eņģeļi, septiņi gari, septiņi zīmogi, septiņas bazūnes utt. Septiņas draudzes aino septiņus laika periodus kristietības vēsturē, kā arī Lielās cīņas starp Kristu un sātanu norisi draudzes kontekstā. Acīmredzot Kristus izvēlējās šīs septiņas konkrētās draudzes, jo tās kalpo kā prototips kristiešu draudzes stāvoklim, sākot no apustuļu laika līdz pat pasaules noslēgumam jeb Kristus otrajai atnākšanai.

Laodiķejas (Lāodiķejas) draudze ir viena no septiņām un arī pēdējā šajā atklāsmē, kuru Kristus nodeva apustulim Jānim. Laodiķejas draudzes periods attiecas uz laiku, kurā mēs šodien dzīvojam. Par to liecina Bībeles apokaliptisko pravietojumu strauja piepildīšanās, kristietības remdenība un satraucošie notikumi, kuri skar ikvienu cilvēku, kas dzīvo šajā pasaulē.

Vēstījuma autors septiņām draudzēm Āzijā ir pats Kristus. Viņš raksturots kā patiesais un uzticīgais Liecinieks, Dieva radības sākums, Alfa un Omega, Pirmais un Pēdējais, tas, kuram ir nāves un kapa (elles)

atslēgas. Pirms pacelšanās Debesīs Jēzus iedrošināja Savus mācekļus, sacīdams: “Man ir dota visa vara Debesīs un virs zemes.” (Mt. 18:18)

Vēstījums Laodiķejas draudzei ir nopietns, brīdinošs un norājošs, bet tajā pašā laikā arī cerību nesošs un iedrošinošs uzticēties tam, kurš nemelo.

“Un Lāodiķejas draudzes eņģelim raksti: tā saka Tas, kas ir Āmen, uzticīgais un patiesīgais liecinieks, Dieva radības sākums. Es zinu tavus darbus, ka tu neesi ne auksts, ne karsts. Kaut jel tu būtu auksts vai karsts. Tā kā tu esi remdens, ne auksts, ne karsts, Es tevi izspļaušu no Savas mutes.” (Atkl. 3:14–16)

Remdens būtībā nozīmē “nederīgs”. Tas, kas laodiķiešiem var palīdzēt esošajā situācijā, ir skaidra izpratne par problēmas būtību un savu stāvokli Dieva priekšā. Viņi nav ne auksti, ne karsti, viņi ieņem it kā neitrālu stāvokli, kas garantē mieru, drošību un labklājību. “Patiesais Liecinieks ienīst šo remdenību. Viņam rieb šīs šķiras pārstāvju vienaldzība. Viņš teica: “Kaut tu būtu auksts vai karsts.” Līdzīgi remdenam ūdenim tie ir pretīgi Viņam. Viņi nav ne bezrūpīgi, ne arī savtīgi stūrgalvīgi. Dieva darbā viņi neiesaistās pilnīgi un no visas sirds nesavieno sevi ar darba interesēm; viņi turas nomaļus un ir gatavi atstāt savas vietas, ja viņu pasaulīgās intereses to prasītu.” (E. Vaita. “Liecības draudzei” 4. sēj., 88. lpp.)

Vēstījuma turpinājumā pretnostatīts laodiķiešu pašvērtējums

kontrastā tam, kā viņus redz un vērtē Jēzus. “Tu saki: es esmu bagāts, un man ir pārpilnība, un man nevajag nenieka, bet tu nezini, ka tu esi nelaimīgs, nožēlojams, nabags, akls un kails.” (Atkl. 3:17) Smagi un pārsteidzoši ir šie vārdi lepnajai laodiķieša sirdij, nepatīkama ir uzstādītā diagnoze – “Draudze, kura iekritusi pašapmierinātības slazdā”. Šis apakšvirsraksts Bībeles jaunajā krievu tulkojumā¹ sadaļai par Laodiķejas draudzi, manuprāt, labi raksturo esošo situāciju. Laodiķieši, neapzinādamies savu “nabadzību, aklumu un kailumu”, glaimo sev, ka viņiem visa kā ir vairāk nekā pietiekami un ka viņiem nekā nevajag, jo viņi ir pilnībā apmierināti ar esošo situāciju.

Kristus vēlas, lai mēs, kas dzīvojam gala laikā, ieraudzītu patieso situāciju, sava rakstura trūkumus un ar Viņa palīdzību tos uzvarētu. Acīmredzami, ka esošajā situācijā, šajā pievīlošajā garīgās remdenības stāvoklī, nav cerību situāciju mainīt saviem spēkiem, jo vairāk tāpēc, ka patiesais lietu stāvoklis laodiķiešiem pašiem ir apslēpts. Tieši tāpēc liels ir pārsteigums par vēstījumu no Debesīm, jo viņi dzīvo pievīlošā pārliecībā par savu glābšanu, pārkumu, izredzētību. Šai situācijai ir zināma analogija ar Kristus stāstīto

¹ Современный перевод выполненный институтом перевода Библии при Заокской духовной академии и Библейско-богословским институтом св. апостола Андрея под редакцией Кулаковых.

līdzību par avīm un āžiem. Lai cik skumja arī nebūtu šī situācija, Jēzus sniedz labo vēsti par iespējām mainīt esošo stāvokli. Tiek piedāvāta palīdzība. “Es tev došu padomu: pērc no Manis zeltu, uguns kvēlē kausētu, lai tu būtu bagāts, un baltas drēbes, lai tu apsegtos un tava kailuma kauns neatklātos, un acu zāles tavas acis svaidīt, lai tu kļūtu redzīgs”. (Atkl. 3:18) “Pērc no Manis”, saka patiesais Liecinieks, “iegādājies to, kas tev ir šobrīd pats svarīgākais – ticības zeltu, glābšanas goda drēbes un dziedinošās acu zāles.” Runa acīmredzami nav par parastu tirdzniecības darījuma piedāvājumu, bet par maiņas darījumu. “Daudzi būtu gatavi pienest jebkuru upuri, izņemot to, kurš noteikti jāpienes, – nodot sevi pilnībā Kristum un pakļaut savu gribu Dieva prātam. Kristus sacīja Saviem mācekļiem: “Ja jūs neatgriežaties un netopat kā bērni, tad jūs Debesu valstībā nevarat ieiet.” Šī ir pazemības mācība. Lai iemantotu valstību, mums visiem jāklūst pazemīgiem kā maziem bērniem.” (E. Vaita. “Liecības draudzei” 4. sēj., 86. lpp.)

“Ticība un mīlestība ir patiesās bagātības, šķīstais zelts, ko Uzticamais Liecinieks ieteic pirkt remdenajiem. Lai arī cik bagāti mēs būtu ar pasaulīgām mantām, tomēr ar visu savu bagātību mēs nespēsim nopirkt dārgās zāles, kas dziedinātu dvēseles remdenības slimību. Prāts un laicīgā bagātība ir bezspēcīgi Laodiķejas trūkumu novēršanai vai arī tās nožēlojamā stāvokļa dziedināšanai. Viņi raksturoti kā akli, tomēr jutās labi un bija ar sevi

pilnīgi apmierināti. Dieva Gars nav apgaismojis viņu prātu, un viņi nav aptvēruši savu grēcīgumu, tāpēc arī nav izjutuši palīdzības vajadzību.” (Turpat, 89. lpp.) Kristus Savā neaptveramajā mīlestībā dod vēl vienu iespēju. Viņš ir pestīšanas iesācējs un piepildītājs, visa sākums un arī gals. “Jo, ko Es mīlu, tos es pamācu un [pat] pārmācu, tad nu iekarsies un atgriezies!” (Atkl. 3:19) Šis vēstījums jāuztver kā Kristus mīlestības apliecinājums (“ko Es mīlu”). Labi zināmais Bībeles teksts Jāņa 3:16, 17 izsaka līdzīgu apgalvojumu: “Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlēja, ka Viņš devis Savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību, jo Dievs Savu Dēlu nav sūtījis pasaulē, lai tas pasauli tiesātu, bet lai pasaule caur Viņu tiktu glābta.”

“Mūsu Debesu Tēvs redz cilvēku sirdis un pazīst viņus labāk, nekā viņi pazīst paši sevi. Viņš redz, ka daži ir enerģija, uztvere un spējas, kas, pareizā gultnē ievadītas, var tikt izlietotas Viņa slāvi un Dieva darba tālākai attīstībai. Šiem cilvēkiem Viņš pieļauj pārbaudījumus un Savā gudrībā vada viņus caur dažādiem apstākļiem un situācijām, lai viņi paši ieraudzītu, kas ir viņu sirdī, kā arī sava rakstura vājās vietas, kas viņu skatam bijušas apslēptas. Viņš dod tiem izdevības izlabot šīs vājības, nolīdzināt sava rakstura rupjos stūrus un sagatavoties kalpošanai, lai tad, kad Viņš aicinās pie darba, tie būtu gatavi iesaistīties virs zemes paveicamajā darbā un Debesu eņģeļi varētu apvienot savas pūles ar cilvēcīgajām.” (E. Vaita. “Liecības draudzei” 4. sēj., 86. lpp.)

Laodiķejas draudzei ir dota laba vēsts — apsolījums tam, kurš uzvarēs. Kā mēs varam uzvarēt? Tāpat, kā to izdarīja Kristus, kurš paļāvās uz spēku no augšienes, nevis uz Sevi, un arī mums tas ir iespējams.

“Sātans mēģinās mūs uzveikt tāpat, kā viņš to mēģināja ar Kristu. Un, kā mēs to skaudri apzināties, viņam bieži vien izdodas novērst mūsu uzmanību no Glābēja. Viņš nenāk pie mums un nejautā, vai mēs vēlētos izdarīt kādu briesmīgu grēku. Viņš vienkārši mēģina piepildīt mūsu dienas, stundas un minūtes ar ļoti daudzām lietām, kas pašas par sevi ir

labas, bet novērš mūsu uzmanību no Jēzus Kristus. Viņš pat neuztraucas, ja esam aizņemti draudzes darbā: svarīgi ir tikai tas, lai mums nebūtu laika Jēzum. Tā ir galvenā doma. Viņš neuztraucas par “labajām” lietām, kuras mēs darām, kamēr vien tās veicam saviem spēkiem.

Jēzus ne tikai nāca mirt par mums; Viņš nāca, lai parādītu, kā mums dzīvot. Viņš nāca, lai parādītu, kā pārvarēt to, ka ienaidnieks kārdina mūs attālināties no attiecībām ar Dievu un paļauties uz sevi.” (M. Vendens. “95 tēzes par taisnošanu ticībā”)

Kristum ir brīnišķīgs piedāvājums! “Redzi, Es stāvu durvju priekšā un kļaudzinu. Ja kas dzird Manu balsi un durvis atdara, Es ieiešu pie viņa un turēšu ar viņu mielastu, un viņš ar Mani.” (Atkl. 3:20) Izslēdz televizoru, datoru un noliec malā telefonu! Atver Dieva Vārdu, uzlūko Jēzu Kristu un ieklausies Viņa piedāvājumā! Viņš ir atnācis tieši pie tevis, lai palīdzētu izkļūt no remdenības straumes un pašapmierinātības “burbuļa”. Viņš ir atnācis kā Draugs, kā labākais Draugs no visiem draugiem. Ir tikai trīs lietas, kas tevi šķir no Viņa – laiks, vēlme un durvju rokturis, kurš ir tikai tavā durvju pusē.

Pravietis Cefanija un apustulis Jānis apraksta mīlošā Dieva plānu tavai dzīvei šādiem vārdiem: “Tavs spēcīgais Glābējs; Viņš priecāsies par tevi, būs pret tevi mīļš, tev piedos un skaļi izpaužis Savu prieku par tevi.” (Cef. 3:17) “Tam, kas uzvar, Es došu sēdēt pie Manis, uz Mana goda krēsla tā, kā Es esmu uzvarējis un sēdu pie Mana Tēva uz Viņa goda krēsla.” (Atkl. 3:21)

Uzvarēt ikdienas garīgajās cīņās kopā ar Jēzu Kristu ir labākais, ko varam piedzīvot šajā dzīvē. Bet ar to Dieva plāns vēl nenoslēdzas. Patiesībā tas ir tikai sākums – jauns sākums jaunai dzīvei, kura turpināsies mūžīgi kopā ar Jēzu. Bet sākums tam visam ir šodien. Pieņem Jēzus padomu, piedzīvo Viņa dziedinošo pieskārienu un kļūsti no remdena vai auksta par karstu un dedzīgu Dieva bērnu, kas ar savu dzīvi pagodina Dievu un sniedz skaidru un nepārprotamu liecību līdzcīvēkiem, ka Dievs ir labs un ka ir vērts Viņam uzticēties!

“Kā mēs varam uzvarēt? Tāpat, kā to izdarīja Kristus, kurš paļāvās uz spēku no augšienes, nevis uz Sevi, un arī mums tas ir iespējams.

Andris Pešelis,

mācītājs, LDS padomes loceklis un Sabatskolas nodaļas vadītājs

No vienas puses visiem

Kristus gaidītājiem draudzē būtu jābūt karstiem un bagātiem ar piedzīvojumiem ikdienā – nu gluži kā Goija vai Morno. Tomēr nevienš nevar palepoties ar lielu spožumu. Nimbs nerotā nevienu galvu. Cik bieži ir bijis, ka aicinājumam pastāstīt par savu atgriešanās stāstu seko stāstījums, kurā nav nekā pārdabiska. Mūsdienās publika sagaida, ka viss taps iepakots skaistā iepakojumā. Esam pieraduši pie *YouTube, Facebook, Instagram* un citiem medijiem. Un, līdzko tu atzīsies savos trūkumos vai neveiksmēs, publika uzdos loģisku jautājumu: “Vai šāds cilvēks vispār var būt par darbinieku? Tev ir jābūt redzamam! Tev ir jābūt spilgtiem piedzīvojumiem ar Dievu! Rādi brīnumus! Rādi svētumu! Rādi uzvaras!” Senajā Romā bija līdzīgs sauciens: “Vīnu un izklaides!” Amfiteātros sanāca laiski skatītāji, lai pavadītu laiku, vērojot gladiatoru cīņas. Kopš tiem laikiem maz kas ir mainījies. No vadītājiem un mācītājiem sagaida lielus darbus. Ja tā nav, tad top pat apšaubīta to uzticamība. Pat sabatskolā aktīvi, labākajā gadījumā, ir 10% no dalībniekiem. Pārējie tikai vēro šovu. Daži dedzīgie cenšas iekustināt un iekvēlināt pārējos, bet šie mēģinājumi (pat draudzē!) top uztverti pavisam atšķirīgi. Šī apziņa padara remdenus vienus, bet izmisušus otrs.

Padomē bieži vien jārīsina sausi administratīvi jautājumi. Ja kāds uzvaicā: “Ko tad nu jūs tur padomē darāt?” un tu šim cilvēciņam centies paskaidrot, ar ko padome nodarbojas, tad nepavisam nerodas sajūta, ka te būtu kaut kas par “iekaršanos” vai “Dieva brīnumiem”. Publika sagaida brīnumus! Tāpēc tai ir nepieciešams Goija vai kāds cits ārēji spožs amerikāņu sludinātājs. “Tur ir ko dzirdēt un redzēt! Bet pie mums

viss ir pelēks un ikdienišķs!” Varbūt kaut kas ir pelēks un ikdienišķs. Tomēr attieksmi pret ikdienu un Evaņģēlija aicinājumu ikviens veido pats. To otram neviens nevar iedot. Tam ir jānāk no paša iekšienes. To nevar iedot otra cilvēka stāstītie brīnumstāsti. Te ir vajadzīgs uzlocīt piedurknes un – ir jāstrādā.

Es apzināti te neko neesmu rakstījis par sevi, jo mans stāsts, kā iepazinu Rakstus un nokļuvu draudzē, nesatur nekā pārdabiska. Tas ir svarīgs vienīgi tikai man pašam. Labāk jau tad es pastāstīšu par Jēzus Kristus Evaņģēliju. Tikai Viņš var iekvēlināt Dieva meklētāju. Tikai Viņš spēj veldzēt to, kurš ir izslāpis pēc patiesības. Tikai Viņam ir jātop lielam, bet man ir jāiet mazumā. Ne cilvēka “karstums” ir tas, kurš spēj iekvēlināt citus, bet gan Kristus pats, kad cilvēks iekšēji atsaucas Viņa aicinājumam. Šis aicinājums “iekarsties” nerodas no paša cilvēka rosības, skrējiena vai gribēšanas. Nē. Tas, kurš patiesi ir iemīlējis Jēzu, nevar būt savādāks kā vien “karsts”. Tas ir Dieva darbs! Šī “karstuma” rezultāts nav tāds, ka cilvēks tad nu skries un iesāks sludināt uz ielām. Tas gan nav izslēgts, bet vairākumā gadījumu šis “karstums” izpaudīsies ikdienas darbos, sirsnībā, labestībā un izpalīdzībā tur, kur ir vajadzība. Apustulis iesaka: “Turiet par lielu godu, klusi dzīvojot, darīt savu darbu un strādāt savām rokām [...]” (1. Tes. 4:11) Tas arī ir aicinājums uz “karstumu”! Šis “karstums” ir pretējs vienaldzībai un laiskumam. Tas ir pretējs teicienam: “Ne mana sēta, ne mana druva!” Kristus “karstums”, kuru Viņš mūsos meklē, atklājas atsaucībā, mīlestībā un sirsnībā, kurpretī “remdenums” ir vienaldzība, kūtrums un pašlabuma meklēšana.

“Remdenajam” pašam šķiet, ka tam viss jau ir. Viņam šķiet, ka viss jau ir sasniegts un ka atliek vien saņemt glābšanas vainagu. “Remdenais” nezina, ka ir nelaimīgs. Viņš ir akls un neredz

**Tas, kurš patiesi ir iemīlējis
Jēzu, nevar būt savādāks kā
vien “karsts”.**

Tas ir Dieva darbs!

savu situāciju no malas. “Karstais” turpretī veido siltu draudzi, kur top sasildīti grēkā sasalušie un pasaulē pagurušie. Ja ikviens mūsu draudzēs to apzinātos, tad draudzes būtu pavisam savādākas! “Karstais” saredz ko vairāk nekā tikai savas privātās vajadzības. Ļausim Kristus mīlestībai atklāties caur mums! Tad arī ikdienas pelēcība būs piepildīta ar īpašu Kristus klātbūtni. Tas arī ir tas glābšanas piedzīvojums, kurš aprakstīts Septītās dienas adventistu mācības 10. pamatpunktā.

Inta Priede,

LDS padomes locekle

Tajā pašā

vēstījumā, kurā pateikta patiesība, ka manas garīgās dzīves temperatūra ir pārāk zema, Uzticīgais Liecinieks dod padomu: “IEKARSIES!” Jā, bet kā? Kas man jādara? Kā es varu iekarsties? Kādas darbības no manas puses radītu karstumu? Jo vairāk šādā veidā domāju, jo vairāk saprotu, ka pati nevaru ne sevi sakarsēt, ne arī nopirkt to “uguns kvēlē kausēto zeltu”. Kad atduros pie savas nevarēšanas, tad griežos pie Dieva lūgšanā, sakot: “Es gribu iekarsties, bet es pati to nevaru. Es nododu sevi Tavās rokās. Atbrīvo mani no remdenības, dari mani dedzīgu.” Un Dievs ir šo lūgšanu atbildējis ļoti reāli ne vienreiz vien manā dzīvē, arī šajā aizejošajā gadā. Gribu atzīmēt trīs dažāda veida piedzīvojumus, kuros iekšējā garīgā temperatūra ceļas.

1) Pārbaudījumu un grūtību ugunis. Kāpēc mēs lietojam šādu metaforu, runājot par grūtībām? Tās ne vienmēr ir saistītas ar fizisku uguni. Taču ciešanas un sāpes, ko tajās piedzīvojam, mums līdzinās ugunij. Un uguns sakarsē. Šajos dzīves posmos manas lūgšanas ir daudz dzīvākas, lūgšanas elpa karstāka un ticība laužas cauri tumsai, lai nonāktu pie žēlastības troņa. Tad notiek tieši tāda karsēšana un kausēšana, kā par to mācījāties šī gada trešā ceturkšņa sabatskolā “Pārbaudījumu ugunīs kopā ar Kristu”.

2) Līdzcilvēku vajadzības. Man ir ļoti mīļi un dārgi piederīgie un draugi, par kuriem esmu cīnījies lūgšanās. Arī šīs lūgšanas ir karstas. Taču šo mīlestību, rūpes un dedzību noteikti ir devis Dievs. Dāvids to sauc par “dedzību Tava nama labad” (Ps. 69:10). Redzot savu tuvinieku ciešanas un grūtības, kā arī garīgo cīņu, es nevaru palikt ne vienaldzīga, ne remdena. Cīņa ir karsta, aizlūgšana ir dedzīga.

3) Darbs, jauni pienākumi. Dievam nav ne bezdarbnieku, ne arī pensionāru. Dievs aicina darbā katru piemērotā vietā un laikā, atbilstoši vajadzībām un spējam. To es tieši šajā gadā atkal no jauna piedzīvoju. Pavasarī biju pārdomās, ko vajadzētu mainīt manā darba ritmā. Domāju, ka varētu būt maniem gadiem atbilstoši mazāk aktīvas, publiskas kalpošanas un ka vispār jāsāk vairāk atpūsties. Tā šādas pārdomas stāstīju Dievam. Bet par atbildi dabūju tieši vairāk darba nekā iepriekš. Tas uzreiz nozīmē arī vairāk lūgt, un aktīvāka kustība arī ceļ temperatūru. “Viņš [Jēzus] Sevi par mums nodevis, lai atpestītu mūs no visas netaisnības un šķīstītu Sev par Savas saimes ļaudīm, dedzīgiem labos darbos.” (Tit. 2:14)

Pateicībā Dievam par daudzām atbildētām lūgšanām un dotiem piedzīvojumiem joprojām vēlos vairāk. Apzinot, ka noteiktās garīgās dzīves sadaļās ir par maz dedzības, par maz beznosacījuma mīlestības, par maz pilnīgas nodošanās, draud atdzišana, draud remdenība. Tāpēc vēlos palikt modrīgās lūgšanās pastāvīgi. Jo tikai tā varu atsaukties uz aicinājumu IEKARSTIES. To no visas sirds novēlu ikvienam Dieva bērnam Laodiķejas laikmeta draudzē. Lai Dievs mūs visus sakarsē Jaunajā gadā, jo tas ir Viņa darbs! “Jo mēs esam Viņa darbs, Kristū Jēzu radīti labiem darbiem, kurus Dievs iepriekš sagatavojis, lai mēs tajos dzīvotu.” (Efez. 2:10)

**“Jo mēs esam Viņa darbs,
Kristū Jēzu radīti labiem
darbiem, kurus Dievs iepriekš
sagatavojis, lai mēs tajos
dzīvotu.” (Efez. 2:10)**

Vineta Krauliņa, **LDS Komunikācijas nodaļas vadītāja, AV redakcijas locekle**

Ielūkojoties Jēzus vēstī Laodiķejas draudzes eņģelīm, mēs sastopamies ar pārsteigumu, ka šī ir vienīgā draudze, par kuru Jēzus nepasaka pilnīgi neko labu. Šīs draudzes vēsturiskais periods sākās pēc 1844. gada, un tas nozīmē, ka mēs dzīvojam Tiesas laikā, kad Debesīs norisinās Izmeklēšanas tiesa, lai Jēzus, nākot uz šo pasauli, varētu katram pasludināt taisnīgi pieņemto spriedumu.

Jēzus šai draudzei pārmet, ka tā ir remdena un pašapmierināta. Interesanti, ka šīs pēdējās draudzes raksturojums tik ļoti sasaucas ar tās vēsturisko identitāti! Senā Laodiķejas pilsēta bija slavēta ar lielu bagātību – tai bija zelta monētas, kā arī labi attīstīta ekonomika, tā bija vienīgā vieta, kur bija speciālas šķirnes melnas avis, kuru vilna, veidojot audumu, ieguva īpašu spīdumu, radot mirdzošus, elegantus sieviešu tērpus, kurus vēlējās iegūt visa tā laika modes industrija. Blakus templim atradās populāra tā laika medicīnas skola, kurā gatavoja acu pulveri, kas kļuva slavens ar savām dziednieciskajām īpašībām.

Ne velti Jēzus runā par mūsdienu garīgo Laodiķeju, lietojot tās pašas līdzības, tikai ar simbolisku garīgu nozīmi – pašapmierinātība ar savu garīgo mantojumu, sekošana šīs pasaules modei, dzīves lepnībai un klibošana uz abām pusēm. “Jo viss, kas ir pasaulē – miesas kārums, acu kārums un dzīves lepnība –, tas nav no Tēva, bet ir no pasaules.” (1. Jņ. 2:16)

Kur slēpjas mūsu pašapmierinātība? Vai nav tā, ka garīgajā mantojumā esam saņēmuši tik daudz, ka vienkārši nespējam to visu īstenot dzīvē? Vai katrs apzināties savus “augstā priesterā” pienākumus (1. Pēt. 2:9) un Jēzus uzdoto uzdevumu – darīt par mācekļiem visas tautas, tās kristot Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā? (Skat. Mt. 28:19)

Liecināt par Dievu varbūt arī nav tik grūti, kaut ko garāmejojot pateikt, izmest kādu frāzi par labu Dievam un ticībai, bet, lai varētu cilvēku aizvest līdz kristību ūdeņiem, tur jau ir vajadzīga patiesa nodošanās un sirsnīga piepūle no mūsu puses, īpaši ziedots laiks un enerģija.

Vai bieži nav tā, ka gribam lai “viņi” nāk pie mums, nevis paši esam gatavi iet pie “viņiem”? Vai esam mazāki egoisti par pārējiem cilvēkiem šajā pasaulē? Vai mūsu tērpus rotā šīs pasaules modes industrija vai arī Dieva ieteiktie garīgās tautas speciālie pušķi pie mūsu tērpu malām? Vai spējam savā dzīvē nolikt Dievu pirmajā vietā vai arī tās ir mūsu pareizo doktrīnu zināšanas, kas ieņem šo pirmo vietu? Vai nesavtība, līdzjūtība un Kristus mīlestība mūs dzen? “Un citus, kas šaubās, apžēlojiet, glābiet, no uguns izraudami, citus apžēlojiet ar bailēm, nīzdami pat miesas apgānītās drēbes.” (Jūd. 22, 23)

Kas spētu uzrunāt mūsu sirdsapziņu? “Bet, kam ir laicīga manta un viņš redz savu brāli ciešam trūkumu un aizslēdz viņam savu sirdi, kā gan Dieva mīlestība paliktu viņā?” (1. Jņ. 3:17)

Kad lēnprātīgais Jēzus Kristus saka: “Es tevi izspļaušu no Savas mutes”, tad esam nonākuši stāvoklī, ar kādu nevarēsim sasniegt Debesis. Tad mums jāsaprot, ka mūsu rīcībā ir kaut kas tāds, ko Viņš ne tikai nevar uzskatīt par labu vai apmierinošu, bet kas Viņam ir kardināli, absolūti nepieņemams. Mums tiešām ir vajadzīgas Laodiķejas medicīna labās acu zāles, kuras šodien katrs personīgi varam saņemt no Jēzus rokām. Maleah. 3:17, 18 Dievs mums saka, ka “tajā dienā [...] jums savukārt būs jāredz, kāda ir starpība starp taisno un bezdievīgo un starp to, kas Dievam kalpo, un to, kas Viņam nekalpo”.

Dievs vēlas redzēt, un Viņš vēlas, lai arī pasaule to redz, kā to, ko mācāmie sabatskolā, kā to, par ko lasām Bibēlē, to, ko klausāmie no katedras, kā to izdzīvojam savā kristīgajā dzīvē. Ja mēs jautātu Dievam: “Vai varu nonākt Debesīs, ja mana sirds ir dalīta, ja mana sirds Tev pieder par 95%, 70%, 50%, 30%, 10%? Cik zemu, Dievs, Tu vari šo latīņu nolaist, lai es varētu turpināt dzīvot

sev ierastu, ērtu dzīvi un tomēr reiz nonākt pie dzīvības koka un ēst no tā augļiem?”, kā jūs domājat, ko Viņš teiktu?

Ko nozīmē Jēzus izteiktais apgalvojums par mūsu izspļaušanu no Viņa mutes? Kā zināms, Laodiķejas draudze, būdama pēdējā septiņu draudžu sarakstā, dzīvo laikā, kad Debesīs norisinās Izmeklēšanas tiesa un kad mūsu vārdi nāk Dieva troņa priekšā. Tad Jēzus kā mūsu Aizstāvis iestājas par mums un norāda Tēvam uz Savu upuri mūsu vietā. Taču šajā gadījumā Viņš saka, ka to nedarīs! Vēsts Laodiķejas draudzei ir tāda, ka Viņš saka: “Es to nedarīšu, jo Es nevaru akceptēt tādu kalpošanu: jūs kalpojat Man tikai ar savām lūpām, jūs atkārtot vienus un tos pašus vārdus, vienas un tās pašas frāzes, bet kur ir jūsu darbi? Savu tautu Es vedu cauri Sarkanajai jūrai! Kur ir Mani apsolītie brīnumi un Mana varenība jūsu dzīvē?” “Cik ilgi jūs klibosit uz abām pusēm?” (1. Kēn. 18:21) Viņš saka, ka mūsu godbijība ir tikai ārēja forma. “[...] izrādīdami ārēju svētījību, bet tās spēku noliedzdami, un no tādiem izvairies.” (2. Tim. 3:5) Jēzus šeit pat neaicina tādus mēģināt iesaistīt Dieva darbā, jo viņi būs tikai par traucēkli. Viņš pasludina tos par garīgi spitāliem, no kuriem jāturas pa gabalu.

2. Tim. 2:4 saka: “Neviens, atrazdamies karapulkā, nepinas ar dzīves darīšanām, lai viņš varētu patikt karakungam.” Šeit nav runa par to, kādus dzīves pienākumus mums katram ir uzdevums pildīt, bet Dievs saka, lai nesapināties, lai tā neieslīgstam pasaulīgo mērķu sasniegšanā, ka Dieva pavēle pasludināt evaņģēliju kļūst otršķirīga vai pat neiespējama, un, pats galvenais, lai paši nesākam domāt, ka viss ir vislabākajā kārtībā.

“Kas Man tic, kā Rakstos sacīts: No viņa miesas plūdīs dzīva ūdens straumes.”
(Jņ. 7:38) Vai esmu savienots ar vīnkoku tik ciešām saitēm, ka no manas miesas plūst šīs Svētā Gara straumes uz tiem, kas ir ap mani?

Atkl. 3:18 Jēzus mums dāvā risinājumu – “pērc no manis zeltu” – tas ir ticības un mīlestības zelts, kas mums jāpērk no Viņa! Jēzus ir ar mieru mums to dot par velti un vadīt mūs pa šo ceļu uz priekšu, uz augstākiem un augstākiem mērķiem un sasniegumiem, bet “pirkt” nozīmē pielikt savas pūles, lai to iegūtu.

“Bet dzenieties pēc vislielākajām dāvanām, un es jums rādīšu vēl pārāku ceļu.” (1. Kor. 12:31) Kad mūsu sirds būs piepildīta ar šo mīlestību un ticību, tad tā plūdīs pāri malām un aizsniegs katru, ko savā dzīves ceļā sastapsim.

“Kas Man tic, kā Rakstos sacīts: No viņa miesas plūdīs dzīva ūdens straumes.” (Jņ. 7:38) Vai esmu savienots ar vīnkoku tik ciešām saitēm, ka no manas miesas plūst šīs Svētā Gara straumes uz tiem, kas ir ap mani? Mēs zinām, kur šīs straumes atrast. Dosimies pie Dieva Vārda ik dienas un dosimies pie Jēzus! Viņš vēl joprojām mūs gaida.

Vēl ir laiks!

Agris Bērziņš,

**mācītājs, LDS
padomes
loceklis
un
Veselības
kalpošanas
nodaļas vadītājs**

Reiz, apjautājoties, kā ticības ceļā klājas kādam jaunam draudzes loceklim, saņēmu atbildi: “Dzīvē iet kā pa kalniem...” Šī atbilde mani mudināja pārdomāt savu dzīvi, kur šobrīd es atrodos savā ticības ceļā – virsotnē vai ielejā. Ja šī paša jautājuma būtību man pavaicātu Dievs, tāpat kā toreiz Sardus draudzei: “Kāds tu esi – dzīvs vai miris?” vai tāpat kā Laodiķejas draudzei: “Kāds tu esi – auksts vai karsts?”, kādu atbildi Viņam gan es spētu sniegt? Atbilde man pašam ir sāpīga, kur nu vēl manam Glābējam, kurš mira manis dēļ, lai es varētu dzīvot, lai es varētu būt karsts, lai es varētu būt garīgā virsotnē.

Mūsu Dievs ir tik labs, ka Viņš

mūs neatstāj vienus un izmisušus. Viņam vienmēr ir risinājums! Viņam vienmēr ir piedāvājums! Viņam vienmēr ir aicinājums: “Kāp jo augstā kalnā, Ciāna, tu labās vēsts nesēja!” (Jes. 40:9), “Uzmosties un stiprini tos, kas taisās mirt!” (Atkl. 3:2), “Jo, ko Es mīlu, tos Es pārmācu un pamācu, tad nu iekarsies un atgriezies!” (Atkl. 3:19)

Ļaujot Dievam sevi modināt ikrīta agrajās stundās, kā arī ļaujot Dieva Vārdam būt par sirdsprāta tiesnesi, atcerējos par grāmatā “Solī uz personīgo atmodu” izteikto pamudinājumu – dienu iesākt ar lūgšanu pēc Svētā Gara. Sāku vēl sirsnīgāk lūgt pēc Svētā Gara apsolījumiem: “Es likšu jūsos ieiet Savam Garam, ka jūs topat dzīvi, un jūs aizvedīšu atpakaļ jūsu zemē, un jūs atzīsiet, ka Es, Tas Kungs, to apsolīju un arī izpildīju,” tā saka Tas Kungs.” (Eceh. 37:14), “Es iedvesīšu jums garu, ka jūs kļūstat atkal dzīvi. Jūs dabūsit dzīslas, miesu un ādu; un Es jums piešķiršu dvasu un dzīvības garu, lai jūs topat atkal dzīvi un atzīstat, ka Es esmu Tas Kungs.” (Eceh. 37:5, 6) Varu apliecināt, ka pateicība, prieks un jauns dzīvības spēks ieplūda mani. Kā tad un arī tagad izjūtu lielāku vajadzību atsaukties Pāvila pamudinājumam: “Izmantojiet šo laiku!” (Kol. 4:5)

Tā nu, tuvojoties lūgšanu nedēļai, kopā ar savām draudzēm lūdzām un gavējām, lai Dievs palīdz saprast, kā vēl atlikušajās 2022. gada dienās varam nest svētību apkārtnes cilvēkiem, starp kuriem dzīvojam. Un Dievs atgādināja kādu ideju, kas bija ienākusi prātā jau iepriekš – lūgšanu nedēļu apvienot ar veselības atjaunošanas nedēļu, jo saviem spēkiem nespējam īstenot nevienu Dieva likumu, tajā skaitā arī veselīga dzīvesveida likumus.

“Es likšu jūsos ieiet Savam Garam, ka jūs topat dzīvi, un jūs aizvedīšu atpakaļ jūsu zemē, un jūs atzīsiet, ka Es, Tas Kungs, to apsolīju un arī izpildīju,” tā saka Tas Kungs.”
(Eceh. 37:14)

Izskaitīju, ka lūgšanu nedēļā no Sabata līdz Sabatam ir 8 lūgšanu dienas, kas skaita ziņā precīzi sakrīt ar 8 Dieva dotajiem patiesajiem ārstniecības līdzekļiem. Par šo ideju runāju ar Debesu Tēvu un izstāstīju arī savai sievai. Lūdzām kopīgi. Dievs dāvāja atbalstu un drosmi, ticībā devāmies uz priekšu, un tika izveidota reklāmas afiša. Sākumā domājām – vismaz savām draudzītēm un draugiem piedāvāsim, jo, lai Latvijas mērogā ko tādu īstenotu, vajadzētu rūpīgāk sagatavoties, atlikušas vien pāris dienas.

Ņemot uz afišā norādīto telefonu simtiem ziņu: “Vēlos ņemt”, sapratām – mūsu aicinātājs ir uzticams, Viņš būs arī darītājs, nebīsimies piedāvāt arī plašāk. Tikai pēc tam dzima ideja informāciju noformēt vizuāli pārskatāmā veidā un katras dienas sūtījumam pievienot video iedvesmu. Kas gan būtu idejas bez iespējām tās realizēt? Dievam viss ir iespējams! Viņam ir bērni, kuri ir gatavi ar prieku atsaukties kalpošanas aicinājumam pat nakts laikā!

Paskatoties atpakaļ, varu vien pakrist uz ceļiem, lai pateiktos par to, ko Dievs darīja pie latviešiem pat ārpus Latvijas robežām (liekas, ka tikai no Antarktīdas un Āfrikas nesaņēmām atgriezenisko saiti).

Lai arī tevi iedvesmo Dieva darbs pie cilvēku sirdīm caur dalībnieku atsūtītajām ziņām:

- “Tas viss tik brīnumskaisti parādīja, cik ļoti vienots viss cilvēkā ir un cik pārdomāti Dievs visu radījis un iekārtojis. Kaut mēs par to domātu

nopietnāk un to vērtētu atbilstoši dāvanas lielumam!”

- “Ļoti sirsnīgs paldies par katrā dienā saņemto veselības “dāvanību”! Patiesi, darbs pie veselības ir mūža uzdevums. Paldies par iedvesmu un mīlestību!”

- “Laikam sapratām galveno veselības noslēpumu – tas ir uzticība Dievam! Abi ar vīru turpināsim lūgt Dievu!”

- “Dārgie draugi no Veselības nodaļas! Esam tik pateicīgi jums par ikdienas pārsteigumiem! Tie nāca pēkšņi un pašā laikā, bija tik stiprinoši un iedvesmojoši katru dienu – kā atvērt ilgi gaidītu dāvanu. Rūpes par veselību ir aktuālas mums ik vienam. Sporta video tika nosūtīts kā evaņģēlizācijas vēstule manam dēlam, kura skatu vērsu lūkoties uz Debesu Tēvu. Un šie vingrinājumi viņam patika. Veselīgais smūtijs šajā nedēļā pabija vairākās mājās! Tika iedarbinātas 2 blendera krūzes, kuras garlaikojās plauktā gandrīz gadu.”

- “Mans rīts parasti sākas ļoti agri. Darbā tiek pavadītas garas un nogurdinošas stundas. Sanāk mazāk nekā gribētos pavadīt laiku, lasot Bībeli, lūdzot Dievu. Citreiz no rīta pamostos un jūtos nogurusi, negribas uz darbu, jo darbs ir pasmags. Sēžu un domāju: “Dievs, kādi ir tie vārdi, kas iepriecinātu mani un dotu spēku šodien?” Un, jūs neticēsiet, Bībeles teksti, ko likāt ik dienas, bija tas iepriecinājums un stiprinājums. Šī nedēļa bija Dieva uzruna manai sirdij, kas atgādināja, ka Dievs ir

blakus. Dīemžēl nepieņinu veselīga dzīvesveida tēmu, jo šī tēma bija man kā atgādinājums, ikdienā cenšos pieturēties pie šiem principiem.”

- “Liela pateicība jums, ka iedomājāties par mūsu ģimeni, lai piedāvātu šādu iespēju. Teikšu godīgi, nedēļas skrējienā bija grūti atvēlēt laiku, lai iedziļinātos sūtītajos materiālos, un tad nu mēs tikai šovakar, sēžot visi blakus, izgājām tiem cauri. Paldies, paldies, paldies! Ir noderīgi ik pēc laiciņa apstāties un atcerēties arī par sevi, par savu veselību. Nu centīsimies!”

- “Nedēļas laikā guvu iedvesmu, man pie rīta tējas bija izglītojoša lasāmviela. Patika tas, ka kāds par mani atcerējies un vēlas darīt man zināmu, ka pašam jāparūpējas par savu veselību. Viss, kas ieteikts, ir reāli izpildāms. Sākumā bažījies, ka būs plāns dienai – ēst to vai šo, dienā noskriet 5km. Bet bija jauki!”

- “Guvu iedvesmu visas nedēļas garumā. Visvairāk uzrunāja elpošana, kustības un tā jaukā dziesma, kuru atskaņoju katru rītu. Esmu ļoti pateicīga!”

- “Sūtītie materiāli ir ļoti vērtīgi, interesanti un skaisti. Kaut reizi nedēļā es labprāt kaut ko tādu saņemtu!”

- “Ļoti patika, cik vienkārši un strukturēti bija aprakstīti šie ieteikumi, fakti. Dažas lietas jau ikdienā daru regulāri (piem., elpošanas vingrojumus). Jauki bija arī tas, ka dienas uzdevumu izpildē iesaistījās pārējie manas ģimenes locekļi. Vēlreiz liels paldies par šādu iespēju. Es to patiešām izbaudīju!”

- “Ļoti piesaistīja video par atturību un tieši teikums: “Mazliet jau drīkst.” Tas tiešām ne pie kā laba noved. Būs man mazāk jādraudzējas ar saldumiem.”

- “Ar prieku gaidīju katru nākošo iedvesmojošo sūtījumu. Bija jau daudz kas zināms, bet šis pasniegšanas veids it kā visu atspirdzināja jaunā pakāpē. Īpaši uzrunāja “Saules gaismā” un visam pāri “Uzticība Dievam”. Šeit ir tik daudz ar sirsnību pateiktas gudrības, kas lika asarām sarieties acīs.”

- “Iemācījos, ka graudu miltus var vienkārši samalt pats, tāpēc meklēju labas dzirnaviņas.”

- “Informatīvi vērtīgs un ļoti skaists, krāšņš noformējums, kas rada vēlmi ielūkoties saturā!”

LŪGŠANU/VESELĪBAS ATJAUNOŠANAS NEDĒĻA

NO
5.
LĪDZ
12.
NOVEMBRI

JĀ 8 DIENAS SAVĀ TELEFONĀ VĒLIES
SAŅĒMT IEDVESMU UN UZDEVUMU,
ATSŪTI ZIŅU "VĒLOS SAŅĒMT"
UZ TEL.26457714

LŪGŠANAS / VESELĪBAS ATJAUNOŠANAS NEDĒĻA

NO 5. - 12. NOVEMBRI

SŪTĪJUMU VEIDOS:

- BĪBELES TEKSTS, PĒC KURA LŪGT DIEVAM VESELĪBU SAVAM SAVIEM MĪLAJĀM.
- ZINĀTISKS FAKTS.
- PAMATOJUMS, KĀPĒC TEV TAS VAJADZĪGS.
- IETEIKUMI / KONKRĒTI UZDEVUMI DIENAI.
- VIDEO IEDVESMA

SVEICINĀTI

Sveicam Tevi kā dalībnieku Lūgšanas / Veselības atjaunošanas nedēļas priekšvakarā!

Iespējams, ka daudz no tā visa, ko uzzināsi, tev jau ir zināms, bet mūsu lielā vēlme ir iedrošināt Tevi līdz ar citiem (vairākiem simtiem šīs iniciatīvas dalībniekiem) saņemties to pielietot ikdienā un pārliecināties, ka tas Tev palīdz justies spirtākam, veselākam, priecīgākam, mierīgākam utt.

8 rītus (sākot no rītdienas) WhatsApp saņemsi sūtījumu attēla formā par vienu no 8 veselīga dzīvesveida principiem, kā arī īsu iedvesmas video.

Mērķis - astotajā dienā nodzīvot dienu, pielietojot visus 8 veselīga dzīvesveida pamatprincipus!

Ari mēs kopā ar Tevi dosimies šajā veselības atjaunošanas ceļojumā un lūgšim Dievu, lai Viņš dāvā apņemību, spēku, neatlaidību, veselību un Savu svētību!

ADVENTISTU DRAUDZES VESELĪBAS KALPOTĀJU KOMANDA

• “Paldies par brīnišķīgo nedēļu! Katru rītu gaidīju sūtījumu, lasīju un centos arī veikt uzdevumus! Pateicos Dievam par katru rītu, un šorīt, noslēdzošajā dienā, tik jauki spīd saule!”

• “Mani turpmākie izaicinājumi būs atteikšanās no kofeīna un gaļas lietošanas uzturā. Šī nedēļa palīdzēja novērtēt un pateikties par iespēju kustēties, elpot, dzīvot, atpūsties!”

• “Pirmo reizi pati lūdzu Dievu un zinu, ka saņēmu palīdzību.”

Jaunajā gadā vēl katram atsaukties Dieva aicinājumam, sākt īstenot kādu svētīgu ideju un piedzīvot, ka Dievs dod jaunu spēku, piepūlcina atbalstītājus un, atbildot uz sirsnīgām lūgšanām, dziedina Tevi un tos, kuru labā Tu darboies!

“Tiešām, Es tev došu spēku labam darbam [...]” (Jer. 15:11)

Andrejs Āriņš,

**mācītājs, LDS
padomes loceklis un
Mācītāju
nodaļas
vadītājs**

Kāds es esmu –
remdens, auksts vai
karsts?

Jāna atklāsmes grāmatā 3:15–18 Jēzus saka: “Es zinu tavus darbus, ka tu neesi ne auksts, ne karsts. Tā kā tu esi remdens, ne auksts, ne karsts, Es tevi izspļaušu no Savas mutes. Tu saki: Es esmu bagāts un man ir pārpilnība, un man nevajag nenieka, bet tu nezini, ka tu esi nelaimīgs, nožēlojams, nabags, aklis un kails. Es tev došu padomu: pērc no Manis zeltu, uguns kvēlē kausētu, lai tu būtu bagāts, un baltas drēbes, lai tu apsegtos un tava kailuma kauns neatklātos, un acu zāles tavas acis svaidīt, lai tu kļūtu redzīgs.”

Uz šo Bībeles tekstu balstās mūsdienu izpratne par remdenību. Bībeles sarakstīšanas laikā Lāodikejas teritorijā bija avotiņš – karstā ūdens kritums. Karstais ūdens, nokļūstot ielejā, atdzisa un kļuva remdens. Remdenie kristieši ir līdzīgi atdzisušajam ūdenim. Vairākums no mums vēlas līdzsvarotu dzīvi, ko

var kontrolēt, kas ir droša un bez ciešanām. Vai varam sevi raksturot kā cilvēkus, kas ir līdz ausīm iemīļējuši Jēzu Kristu? Vai arī mūs labāk raksturo tādi apzīmējumi kā “vienaldzīgs”, “remdens” un “neitrāls”?

Bībele mudina pārbaudīt sevi, tādēļ turpinājumā centīsimies noskaidrot, kā izskatās vienaldzīgi, remdeni un neitrāli cilvēki. Lasot šos piemērus, godīgi izpētīsim savu dzīvi, kādi esam tagad un kāda ir mūsu dzīve šodien.

Remdenie diezgan regulāri apmeklē baznīcu, tas ir tieši tas, ko no viņiem sagaida, un arī viņi paši uzskata, ka “kārtīgi kristieši” tā dara. (“Vēl Tas Kungs ir sacījis: [...] šī tauta Man tuvojās tikai ar savu muti un Mani godā tikai ar savām lūpām, bet ar savu sirdi ir tālu nost no Manis, un viņu bijība Manā priekšā ir tikai ārīgi iemācīta cilvēku ieraža.” (Jes. 29:13))

Remdenie ziedo naudu baznīcai un labdarībai, kamēr tas neskar viņu dzīves standartu. Ja kaut kas paliek pāri un ziedot ir viegli un droši, viņi to dara. Galu galā, priecīgu devēju Dievs taču mīl, vai ne? (“Viņš, Savas acis pacēlis, redzēja bagātos savus ziedojumus metam Tempļa šķirstā. Bet Viņš redzēja arī, ka kāda nabaga atraisne tur iemeta divi artavas, un sacīja: “Tiešām Es jums saku: šī nabaga atraisne ir vairāk ziedojuši nekā visi, jo visi citi ziedojusi no savas pārpilnības, bet viņa ziedojuši no savas trūcības visu savu padomu!”” (Lk. 21:1–4))

Remdenie, risinot konfliktus, parasti izvēlas populāro, nevis pareizo risinājumu. Viņi vēlas iederēties gan baznīcā, gan ārpus tās, viņiem vairāk rūp, ko par viņu rīcību (piemēram, iešanu baznīcā un ziedošanu) domā cilvēki, nevis tas, ko par viņu dzīvi un sirdi domā Dievs (“Vai jums, kad visi ļaudis jums teic glaimus! To pašu viņu tēvi darījuši viltus praviešiem.” (Lk. 6: 26))

Remdenie patiesībā nemaz nevēlas tikt glābti no sava grēka, viņi tikai vēlas tikt glābti no soda par saviem grēkiem. Viņi patiesībā nemaz neienīst grēku un patiesi to nenožēlo, viņi nožēlo tikai to, ka Dievs viņus sodīs. Remdeni cilvēki patiesībā netic, ka jaunā dzīve, ko piedāvā Jēzus, ir labāka nekā vecā, grēcīgā. (“Ko lai nu sakām? Vai paliksim grēkā, lai

vairojas žēlastība? Nekādā ziņā ne! Kā lai mēs, kas grēkam esam miruši, vēl dzīvojam tajā?” (Rom. 6:1, 2))

Remdenos aizkustina stāsti par tiem, kuri radikāli kalpo Kristum, tomēr tas nespiež viņus rīkoties tāpat. Viņi uzskata, ka šāda rīcība piedien “ekstremāliem”, nevis parastiem kristiešiem. Remdenie sauc par “radikālu” to, ko Jēzus sagaida no katra sekotāja. (“Bet esiet Vārda darītāji un ne tikai klausītāji, paši sevi maldinādami.” (Jēk. 1:22), “Tad nu kas zina labu darīt un to nedara, tam tas ir par grēku.” (Jēk. 4:17))

Remdenie reti kad dalās savā ticībā ar kaimiņiem, kolēģiem vai draugiem. Viņi nevēlas piedzīvot atraidījumu un nostādīt citus neveiklā situācijā, runājot par tādām privātām lietām kā reliģija. (“Tad nu ikvienu, kas Mani apliecinās cilvēku priekšā, to arī Es apliecināšu Sava Tēva priekšā, kas ir Debesīs. Bet, kas Mani aizliegs cilvēku priekšā, to Es arīdzan aizliegšu Sava Tēva priekšā, kas ir Debesīs.” (Mt. 10:32, 33))

Remdenie vērtē savu morālo stāju vai “krietnumu”, salīdzinot sevi ar pasauli. Viņi jūtas apmierināti, jo, lai gan nav tik apņēmīgi Jēzus sekotāji kā citi draudzē, tomēr nav arī ne tuvu tik briesmīgi kā tas čalis ielas otrā galā. (“Farizejs nostājās un lūdza pie sevis: es tev pateicos, Dievs, ka es neesmu tāds kā citi cilvēki – laupītāji, ļaundari, laulības pārkāpēji vai arī kā šis muitnieks. Es gavēju divreiz nedēļā un maksāju desmito tiesu no visiem saviem ienākumiem.” (Lk. 18:11, 12))

Remdenie saka, ka mīl Jēzu, un Viņš patiešām ir daļa no to dzīves. Tomēr tikai daļa. Viņi atvēl Jēzum zināmu tiesu sava laika, naudas un domu, bet neļauj Viņam kontrolēt savu dzīvi (“Un, tiem aizejot, viens

**Jēzus apliecina: “Bez Manis
jūs nenieka nespējat darīt.”
Mūsu pieaugšana žēlastībā,
mūsu prieks un dedzīgums –
viss ir atkarīgs no savienības
ar Kristu, no sadraudzības
ar Viņu, ik dienu, ik stundu
paliekot Viņā.**

uz ceļa Viņam sacīja: “Es Tev iešu līdzī, lai kurp Tu ietu.” Bet Jēzus uz viņu sacīja: “Lapsām ir alas un putniem apakš debess līgzdas, bet Cilvēka Dēlam nav kur nolikt Savu galvu.” Un uz kādu citu Viņš sacīja: “Nāc Man līdzī!” Bet tas sacīja: “Atļauj man papriekš noiet un apglabāt savu tēvu.” Bet Jēzus uz to sacīja: “Ļauj miroņiem apglabāt savus miroņus, bet tu ej un sludini Dieva valstību!” Un atkal kāds cits teica: “Kungs, es Tev iešu līdzī, bet atļauj man papriekš atvadīties no tiem, kas ir manā mājā.” Bet Jēzus uz to sacīja: “Neviens, kas savu roku liek pie arkla un skatās atpakaļ, neder Dieva valstībai.” (Lk. 9:57–62))

Remdenie nelieto alkoholu un retāk lamājas, taču citādi viņi īpaši neatšķiras no tipiska nekristieša. Viņu dzīvē ir bijis “eioremonts”, ko viņi pielīdzina svētdzīvei, taču smagāk kļūdoties nav iespējams (“Vai jums, rakstu mācītāji un farizeji, jūs liekuļi! Jo jūs šķīstāt kausa un bļodas ārpusi, bet no iekšpuses tie ir pilni laupījuma un negausības. Aklo farizej! Šķīstī papriekš kausa un bļodas iekšpusi, lai arī to ārpuse top šķīsta. Vai jums, rakstu mācītāji un farizeji, jūs liekuļi! Jo jūs esat līdzīgi nobaltētiem kapiem, kas no ārpuses izskatās jauki, bet no iekšpuses ir pilni ar miroņu kauliem un visādu netīrību. Tā arī jūs no ārpuses gan izrādāties ļaunu priekšā kā taisni, bet iekšpusē esat pilni liekulības un netaisnības.” (Mt. 23:25–28))

(No grāmatas *Frensiss Čens. “Iekarsti un atgriezies”*, 2010)

Šo remdeno izpausmes sarakstu varētu turpināt, bet, manuprāt, ir pietiekoši daudz pazīmju, lai pārbaudītu paši sevi, vai stāvam ticībā, esam “karsti”? Ko darīt, lai mēs kļūtu “karsti”? Daudzi kristieši domā, ka daļa no darba jāpaveic viņiem pašiem. Grēku piedošanā tie ir uzticējušies Kristum, bet pēc tam cenšas dzīvot pareizi paši ar savām pūlēm. Tomēr katrs šāds mēģinājums cieš neveiksmi. Jēzus apliecina: “Bez Manis jūs nenieka nespējat darīt.” Mūsu pieaugšana žēlastībā, mūsu prieks un dedzīgums – viss ir atkarīgs no savienības ar Kristu, no sadraudzības ar Viņu, ik dienu, ik stundu paliekot Viņā.

“Nododies Dievam ik rītus, dari to par savu pirmo pienākumu. Lai tava

lūgšana ir: “Pieņem mani, ak Kungs, pilnīgi par Savu īpašumu! Visus savus plānus es nolieku pie Tavām kājām, izmanto mani šodien Savā darbā. Paliec ar mani, un lai viss mans darbs tiek padarīts Tevī.”” (E. Vaita. “Ceļš pie Kristus” 74., 75. lpp.)

Mūsu Elīna slēdza sirds derību ar Dievu 2021. gada novembrī. Parasti kristoties dalībnieks kļūst slapjš un, piedzīvojot uguns kristības, karsts. Elīna iedegās par garīgām lietām jau pirms kristībām. Pēc kristībām viņa saskārās ar pārbaudījumu (saslima ar vēzi) un piedzīvoja svētības (strauju pavērsienu bērnudārza projektā). Elīnas sapņu nodarbošanās ir izveidot kristīgu bērnudārzu. Viņa atzīst, ka ārstēšanās Dieva vadībā bija daudz vieglāka, salīdzinot ar ārstēšanos bez Dieva. Viņa varēja aktīvi kalpot SDA Rīgas 1. draudzē. Elīna atceras, ka ķīmijterapija bija smags pārbaudījums viņas ķermenim. Dievs vadīja cauri visam ārstēšanās kursam, lai varētu organizēt kristīgu bērnudārzu un kalpot draudzē. Elīna pati liecina: “Projekts veiksmīgi attīstās, jūtos vesela un ar prieku iesaistos draudzes darbībā par bērnu sabatskolas vadītāju vienā no bērnu grupām. Turpinās iepazīšanās un sadraudzība ar Dievu un Viņa draudzi.”

Mans vēlējums nākamajam cēlienam ir šāds: Kristus, pieņemdamas cilvēka dabu, piesaistīja cilvēci Sev ar tādām mīlestības saitēm, ko nevar saraut nekāds spēks, izņemot paša cilvēka izvēli. Ir jāargās, jācenšas un jālūdz, lai mēs nepadotos kārdinājumam izvēlēties citu Kungu, jo vienmēr esam brīvi to darīt.

“Turēsim skatu pievērstu Kristum, un Viņš mūs pasargās. Raugoties uz Jēzu, mēs esam drošībā. Nekas mūs nespēs izraut no Viņa rokas. Pastāvīgi uzlūkojot Viņu, mēs “topam pārvērsti Viņa paša līdzībā no spožuma uz spožumu. To dara Tā Kunga Gars.” (2. Kor 3:18)” (E. Vaita. “Ceļš pie Kristus” 77., 78. lpp.)

Turēsim skatu pievērstu Kristum, un Viņš mūs pasargās. Raugoties uz Jēzu, mēs esam drošībā. Nekas mūs nespēs izraut no Viņa rokas.

Anitra Roze,

LDS padomes locekle, Izdevniecības nodaļas vadītāja

Tēma par
auktumu,
remdenību un
karstumu nav viegla
tieši tāpēc, ka tā ir ļoti personiska un
pagēr atklātu skatu uz sevi un savu
kristieša dzīvi. Ikviens no mums labi
zina, ka skabargu brāļa acī pamanīt
ir ļoti viegli, tam nevajag ne piepūli,
ne palielināmo stiklu. Turpretī
balķi savā acī nereti apaudzējam
ar vīteniem un skaisti izdekorējam,
lai paši savā sirdī netraucēti ļautos
domai, ka tam tur jābūt un ka tas ir
daļa no mūsu personības.

Šogad mani gluži no jauna
uzrunāja atziņa par garīgajiem un
miesīgajiem kristiešiem, kas tik
skaidri un uzskatāmi atklāta Helmūta
Haubeila grāmatā “Soļi uz personīgo
atmodu”. Tur teiktais ļoti viegli palīdz
identificēt savu garīgo stāvokli.
Protams, ja vien esam gatavi šai
identifikācijai.

Pāvils raksta: “[...] vai tad neesat
miesīgi un vai nedzīvojat kā šīs
pasaules cilvēki?” (1. Kor. 3:3) Un
Helmūts Haubeils piebilst: “Citreiz
viņa [miesīgā kristieša] darbi izskatās
kā garīga cilvēka rīcība, lai gan viņš
rīkojas tikai savā spēkā un ar savām
dotībām.” (61. lpp.) Šis teikums ļoti
skaidri parāda galveno atšķirību.
Garīgais kristietis rīkojas Dieva spēkā,
miesīgais kristietis – savā spēkā.
Gatavība atdot sevi visu un visu, kas
mums ir, Dieva rokās, manuprāt,
ir tas karstums, par ko runā Jēzus.
Savukārt remdenība – rīkošanās
savā spēkā un ar saviem talantiem
– ir dzīve bez Svētā Gara uguns,
izplānota, cilvēcīgi laba un pareiza
dzīve, bet dzīve tikai miesā. Tur nav
vietas Dieva varenības atklāsmei, nav
vietas cilvēcīgi neizprotamajam, nav
vietas nebeidzamajiem brīnumiem,
tie šķiet pat nereāli, neiespējami, kā
pasaka. Un kā gan lai pazītu šo spēku,
ja nepazīstam spēka Autoru? Jā, arī
miesīgs kristietis ilgojas pēc svētībām.
Bet viņš neilgojas pēc šo svētību

Devēja. Viņam nav personīgu attiecību ar Kristu, Kristus nav viņa Draugs, un Viņš nepazīst kluso balsi, kura dod padomus un vada ikdienas soli.

Kāda es esmu? Garīga? Cik ļoti man gribētos atbildēt ar drošu: “Jā!”, bet labi apzinās, ka ir bijuši arī brīži, kad ir iets un darīts savā spēkā, aizmirstot par To, kurš ir devis kalpošanu, darbu un iespējas. Vai esmu vienmēr stipra Dievā? Nē. Vienmēr karsta? Nē. Bet es tik ļoti vēlos, lai Viņš mani tur, vada, audzina, pamāca, veido, iededzina, lai Viņš ir mans spēks un stiprums, mana slavas dziesma! Tik ļoti vēlos neapbēdināt savu labāko Draugu, tik ļoti vēlos, lai Viņam par mani ir prieks, lai Viņu nepievilu. Zinu, ka ir, uz ko augt. Zinu, ka Viņš ir man blakus un nekad neatstās. Zinu, ka Viņš ir mans varena Glābējs.

Šajā gadā prātā un sirdī nāca vēl kāda doma par karstumu. Elena Vaita ir teikusi: “Ja mēs pazemotos Dieva priekšā un savstarpēji būtu uzmanīgi, laipni, sirsnīgi un līdzjūtīgi, tad tur, kur tagad atgriežas viens, patiesību atzītu simts.” (“Liecības draudzei” 9. sēj., 189. lpp.) Tas mani ir mudinājis domāt, ka karstums ir labs un svētīgs vienīgi tad, ja to rada Dieva uguns. Jo ir reizes, kad mūsu karstums var kļūt nesaudzīgs un sadedzināt līdzās esošos. Mēs varam būt zinoši un pārliecināti par patiesību, bet nesaudzīgi pret līdzcilvēkiem, pret māsām un brāļiem draudzē. Ir ļoti jādūdz, lai Dievs mūs no tā pasargā, lai Viņš apsedz mūsu nepareizās ugunis ar Savu maigumu. Ja uzlūkojam Jēzu, kā Viņš staigāja, darbojās, runāja, dziedināja, jā, pat norāja, redzam, ka Viņā nebija ne miņas no nesaudzības. Man vienmēr ir šķitis, ka pat vārdi par nobaltētajiem kapiem un miroņu kauliem, raksturojot farizejus, nāca tikai tāpēc, ka citādi nocietināto oponentu ausis nebija aizsniedzamas.

“Mana meita, ej un negrēko vairs!” ir Jēzus mīlestības vārdi. Tas ir mudinājums iet Viņa spēkā, Viņa apņemtiem, piepildītiem ar Viņu, jo citādi nav iespējams iet un negrēkot vairs.

“Visu, kas es esmu, un visu, kas man ir, es nododu Tev!” – šie ir vārdi, kurus novēlu jūsu ikrīta lūgšanām katru jaunā gada dienu. Un arī šos Svēto Rakstu vārdus: “Bet pie Tevis es palieku vienumēr, Tu mani turi

pie manas labās rokas, Tu mani vadi pēc Sava prāta un beidzot mani uzņemsi godībā. Kad Tu esi mans, tad man nevajag ne debess, ne zemes!” (Ps. 73:23–25)

Ilva Liepiņa,

Liepājas draudze

Man šķiet, ka auksts, tas arī nav sliksti. “Kaut jel tu būtu auksts vai karsts” – šiem abiem mērījumiem Dievs neizsaka Savu nosodījumu.

Mans līdzšinējo gadu piedzīvojums ir, ka man pašai gan var trūkt gudrības, kas var būt patiesi aukstas vai karstas liecības piemērs un kādai tad man katru brīdi būt – spirdzinoši vēsai sviedrējoši nospiedošā karstumā vai patīkami sildošai, ne dedzinošai, kad vēss un saldējošs ir cilvēku reālo apstākļu gadalaiks. Tad vēl – gan šo pozitīvo aukstumu, gan dziedinošo karstumu veselīgā dzīves veidā rekomendē ietīt derīgā un labajām īpašībām atbilstošā materiālā, lai no temperatūras niansēm negūtu ne apsaldējumus, ne apdegumus.

Jēzus nebija remdens nekad, un tikai no Viņa mūsos var atrasties Viņa dāvinātais Gars, kas vēlētos un spētu būt citiem svētījošs termoregulators tik, cik laikā un vietā. Es vēl neesmu karsts kalpotājs, man ir jāaug. Manas rakstura īpašības izvairās no pašslavēšanās. To, ko es sildu, es uzskatu par pašsaprotamu, ka tā vienkārši ir jādara, un to, ko atvēsinu, es arī vēroju pēc dabiskas attiecību termometra uzrādītās nepieciešamības. Tikai Dievs ir tas, kas dāvā urdošu vajadzību būt savu un līdzcilvēku attiecībās darbīgam reaģentam un dāvā arī prieku par attiecību dzīvumu. Visbiežāk attiecībās vajag vienkāršas un

dabiskas lietas – sapratni, empātiju, draudzību, otram veltītu savu dārgo personīgo laiku. Neko īpaši reliģiozu tas neprasa.

Neuzsilis vai atdzisis – to gan katrs varam ikvienu savas dzīves dienu pārbaudīt, lai nav tā, ka ir daudz izdomātu piedāvātu programmu, bet tomēr trūkst tā īpaša, pēc kā salst, svīst vai eksistenciāli ilgojas tuvākie – tie cilvēki, ko dzīve dāvina satikt.

Ēva Treihlere,

Liepājas draudze

2022. gadā

sakāros ar nopietnām veselības problēmām. Vairākas reizes nācās pēkšņi nokļūt slimnīcā. Nevilšus piezagās jautājums, vai Dievs dzird manas lūgšanas, vai Viņš ir ar mani. Svētais Gars deva atbildi no Habakuka grāmatas 3. nodaļas 17.–19. panta: “Ja vīģes koks arī neziedēs un vīnakokam nebūs ogu un ja nepiepildās arī cerības, kādas bija liktas uz eļļas kokiem, un arī tīrumi nesniedz nekādu barību, ja sīklopi būtu izzuduši no aplokiem un kūtiis nebūtu arī vairs neviena liellopa, tad es tomēr gribu gaviļēt savam Kungam un likt izpausties savam priekam par savu Glābēju, savu Dievu! Jo Dievs Tas Kungs ir mans spēks un darīs manas kājas vieglas kā kalnu kazai un pāri maniem augstumiem rādīs man ceļu un vadīs mani.”

Diagnoze bija nelabvēlīga. Sekoja operācija un terapija. Sapratu, lai arī kas ar mani notiktu, es tik un tā uzticēšos Dieva vadībai un klātbūtnei. Māsas un brāļi lūdza par mani. Dievs dziedināja mani no liela izmisuma un trauksmes sajūtas. Dieva klātbūtnei sajutu ik brīdi gan caur brīnišķīgiem medikumiem, gan citiem līdzcilvēkiem ik dienas. Savukārt mana lūgšana Dievam bija, lai es

“Kaut jel tu būtu auksts vai karsts” – šiem abiem mērījumiem Dievs neizsaka Savu nosodījumu.

“Dvēsele, kas bagātīgi svētī citus, taps stiprināta, un, kas bagātīgi veldzē citus, arī pats kļūs veldzēts.”

varētu būt noderīga kādam cilvēkam arī šajās dienās. Apstākļi saveda mani kopā ar kādu bēdās izmisušu un vientuļu draudzes māsu. Mums par brīnumu, Dievs īpaši svētīja šīs sevišķās tikšanās reizes, iedvesmoja un iepriecināja mūs abas. Depresīvās sajūtas atkāpās. Piepildījās apsolījums, ko lasām Salamana pamācībā 11:25: "Dvēsele, kas bagātīgi svētī citus, taps stiprināta, un, kas bagātīgi veldzē citus, arī pats kļūs veldzēts."

Jaunajā gadā novēlu visiem cieši paļauties uz Dievu, jo Viņš Savus bērnus mīl, zina to dzīvi un ved tai cauri!

Arnis Irbe,

Tukuma draudze

Ir tik bezgala daudz, ar ko pagodināt Kristus vārdu! Un tomēr sākšu no iesākuma.

Nācu pasaulē kā pirmais bērns. Jau tajā laikā dvēseļu ienaidnieks bija nodomājis mani iznīcināt. Kāda radniece iedeva man zāļu tēju, lai es nomirtu. Ilgi mani, 2 mēnešus vecu zīdāini, ārsti centās glābt (no neapturamas caurejas), līdz pierunāja māmiņu atstāt mani kādā no Rīgas slimnīcām, jo gadījums esot bezcerīgs. Slava Dievam, Tas Kungs domāja savādāk, manas mammītes mamma, omīte, mani zem paraksta izņēma no slimnīcas, kurā atrados viens tumšā istabā, nolemts nāvei. Omīte atkopa un auklēja mani. Pēc viņas kādreiz stāstītā, es tiku ēdināts ar zemenēm un kazas pienu.

Uzaugu Tukumā, pilsētas centrā starp kaķiem un suņiem, dārza puķēm un plaukstošiem kastaņiem, Tā Kunga žēlastības un mīlestības rūpēts. Skolas gaitas uzsāku Tukumā, biju ļoti kluss un noslēgts bērns, taču sētā jutos vislabāk – biju pagalma meiteņu rūpju un uzmanības luteklītis. Dzīvoju ar vecmāmiņu Annu un tanti Veru, mammas māsu. Ātri pieaugu, sadraudzējos ar ielas pieaugušākajiem puikām. Juzdamies skolā vientuļš, bieži bastoju skolu un laiku pavadīju bērnu bibliotēkā, lasot žurnālus un sapņojot par ceļojumiem uz tālām

zemēm. Draugi bieži ņēma mani līdzi uz upi un ezeriem zvejot. Tad arī tikos ar grēku vaigu vaigā – vecākie puikas zaga pulksteņus un naudu no kabatām tiem, kuri peldējās. Man bija bail, un tomēr, lai nezaudētu draugus, es viņus nenodevu, bet turpināju draudzību. Šie piemēri arī mani iedrošināja zagt – veikalos, kioskos utt. Nesodīti tā pagāja vairāki gadi. Kad milicija jau vairākkārt bija aizturējusi mani par zādzībām, 14 gadu vecumā aizsākās mana kriminālā "karjera". Skumji, bet tā ir biogrāfija. Tam visam sekoja sešas sodāmības par zādzībām un septiņpadsmit gadi (kopumā) pavadīti ieslodzījuma vietās, arī Krievijas ziemeļos.

Esmu ļoti pateicīgs Dievam Tam Kungam par rūpēm un sargāšanu. Visus šos neprāta un grēka apsēstības gadus Viņš neļāva man sajukt prātā, tikt nogalinātam vai kļūt par citu ieslodzīto vergu. Slava Tam Kungam!

Ieslodzījumu vietās daudz lasīju grāmatas, jo man ļoti nepatika viss, ko redzēju, – piespiedu darbs, attiecību formas un veids starp ieslodzītajiem, vardarbība, rupjība un bezatbildība. Meklēju risinājumu savai nākotnei, bet paša spēkiem to nespēju. Biju ļoti nepaklausīgs un daudz laika pavadīju soda izolatoros (karceros), līdz apjēdzu, ka jāmeklē kompromisi. Izdzīvošana cietumos – tā ir vesela "skola", kurā labāk nemācīties.

Esot Krievijā, Ziemeļurālā, mans draugs čečens pastāstīja, kā no Latvijas magonēm var pagatavot netīru heroīnu. Tas bija manas trāģēdijas lielais turpinājums, jo ar alkoholu biju pazīstams no 12 gadu vecuma. Visi mani noziegumi bija izdarīti alkohola un citu narkotiku iespaidā, bet arī domāšana jau kļuva krimināla, grēcīga. Cietumā iegūtā izdzīvošanas prakse iemācīja manipulēt ar cilvēkiem, veidot apstākļus un nepieciešamās situācijās gūt izdevību.

Ieslodzījuma vietās pabeidzu vidusskolu. Laikā starp ieslodzījumiem mācījos par oficiantu, pārdevēju, strādāju restorānos par šveicaru, dzīvesveids bija pārpilns ar grēku un netiklību. Tikai pāri divdesmit gadiem, bet biju jau "iedzīvojis" vairākās sodāmībās, un, kaut arī bija vēlme studēt medicīnu vai iestāties kara skolā (sapņoju par militāru karjeru), tas viss palika

tikai manos sapņos. Protams, pirmā mīlestība, tad otrā, trešā, ceturtā..., nepratu noturēt atbildību par savas sirds mīlestībām. Katru reizi pēc atgriešanās no ieslodzījuma vietām veidojās jaunas attiecības ar meitenēm, un tā piedzīvoju dēlu un divas meitas, katru no savas māmiņas. Nekad nevēlējos nodarīt viņām sāpes, bet biju ļoti egoistisks un nemācēju rūpēties par tiem, par kuriem biju atbildīgs.

Ieslodzījumos sastapos ar okultisma un dēmonu mācībām, šķita, ka tās ir pilnas zināšanu un piešķirs dzīvei perspektīvu un izdošanos. Manas ilūzijas par to ātri izgaisa, dzīvē nekas nemainījās, nokļuva spēcīgā narkotiku atkarībā. Nāca jauni ieslodzījumi, vilšanās sevī, nāvei tuva eksistence un nožēlojama ikdienas gultas vietā pie audžumammītes, līdz pēdējā ieslodzījumā (Jelgavas 1. cietumā) kādā reizē padevos Kungam Jēzum Kristum.

2011. gada 12. aprīlī tiku kristīts kā SDA draudzes loceklis, mani kristīja Viktors Geide. Sirsnīga pateicība Rihardam Krieviņam, Viesturam Reķim, Andrejam Āriņam un citiem SDA kalpotājiem, kuri joprojām velta laiku un uzmanību kalpošanai ieslodzījuma vietās!

Būdam cietumā, uzrakstīju lūgumu tā laika valsts prezidentei V. Viķes-Freibergas kundzei par apžēlošanu. Ieslodzījuma vietu darbinieks ironiski smaidīja par manu lūguma rakstu, bet jau tad es zināju, ka šo jautājumu risinās Debesu kancelejā pie Tā Kunga. Slava Tam Kungam! Tas Kungs Jēzus Kristus man uzdāvināja 1 gadu un 1 mēnesi brīvības. V. Viķes-Freibergas kundze mani apžēloja, tiku atbrīvots 2001. gada rudenī.

Arī tad turpinājās Tā Kunga žēlastības un mīlestības darbi manā dzīvē. Pēc atgriešanās mājās pie audžumammītes Tukumā sāku apmeklēt Tukuma SDA draudzi. Kā brīvprātīgais strādāju Tukuma Domes Sociālo lietu departamentā, biju ielu darbinieks šļircu apmaiņas programmā narkomāniem. Draudzē iepazīnos ar savu nākamo dzīvesbiedri Daigu, aktīvi piedalījos semināros, mācījos no Dieva Vārda un burtiski uzsūcu sevī Svēto Rakstu patiesības.

Ar Daigu noslēdzām laulību, iestājāties Bulduru Sociālās aprūpes un medicīnas koledžā, pabeidzām to. Sāku praktizēt atkarību profilakses un konsultanta darbu Tukuma Domē. Pēc kāda laika kopā ar sievu iestājāties Rīgas Sociālā darba un pedagogijas augstskolā “Attīstība” un to absolvējām 2014. gadā ar divu gadu akadēmisko brīvlaiku starp mācību kursiem.

Piedzīvoju arī brīnišķīgu pagodinājumu, kas ir Kristus nopelns, jo 2005. gadā mani nominēja balvai “Latvijas lepnums”. Vienmēr esmu sacījis un apliecinu to arī šobrīd, ka tas ir tikai un vienīgi mūsu Kunga Jēzus Kristus mīlestības un rūpju rezultāts.

Ap to laiku, pēc balvas saņemšanas, atkal kļuva narkotiku lietošanas gūstā. Jau būdams students, draudzes loceklis, vīrs savai sievai un atkarību speciālists, paklupu pret provokatīvo kāri un ilgu laiku izmisīgi centos izbeigt lietošanu paša spēkiem, bet veltīgi. Man konstatēja C hepatītu, zaudēju darbu, paņēmu akadēmisko brīvlaiku augstskolā, atzinos draudzei par savu grēku un saņēmu pašu sirsnīgāko mīlestības un žēlastības atbalstu. Tukuma draudze gan man izteica neuzticību, bet neatstūma. Par saziēdotiem līdzekļiem mani aizsūtīja uz SDA

Esmu pateicīgs par Dieva mīlestības rūpēm, kuras bija acīmredzamas un piedzīvotas manas dzīves pašos traģiskākajos brīžos.

sanatoriju “Naš Dom” Ukrainā. Pēc pārbraukšanas mani ļoti bieži apciemoja māsas un brāļi, palīdzēja ar pārtiku, lūgšanām un visāda veida morālu un garīgu atbalstu. Lai slava mūsu Kungam Jēzum Kristum! Sirsnīgs paldies maniem mīļajiem draugiem draudzē!

Arī turpmāk sekoja Kristus mīlestības un uzvaras darbi manā dzīvē. Ap 2011. gadu Tas Kungs mani pilnībā dziedināja no C hepatīta, tas ir medicīniski apstiprināts fakts! Tas Kungs Jēzus Kristus vienā mirklī mani atbrīvoja no nāvīgās narkoatkarības, vienā mirklī piedzīvoju fiziski izjūamu brīvību no nāves kāri varas. Nu jau vairāk nekā desmit gadus esmu brīvs, Kristū laimīgs un dzīvoju skaistu un tīru dzīvi Jēzū.

Kad 2014. gadā kopā ar bijušo dzīvesbiedri Daigu absolvējām augstskolu “Attīstība”, saņēmām diplomu, es raudāju kā bērns, no

jaunības klusi cerētais bija manās rokās! Slava Dievam Tam Kungam Jēzum Kristum!

Šobrīd kalpoju SDA Tukuma draudzē, strādāju Jelgavas Psihoneiroloģiskajā slimnīcā “Ģintermuiža” Narkoloģijas nodaļas Pusaudžu motivācijas programmā par atkarību profilakses speciālistu un sociālo mentoru.

Nav iespējams uz papīra atklāt visu pateicību Dievam un draudzes brāļiem un māsām! Bet no visas sirds esmu pateicīgs par Dieva mīlestības rūpēm, kuras bija acīmredzamas un piedzīvotas manas dzīves pašos traģiskākajos brīžos.

Ar sirsnīgu sveicienu visiem ticības brāļiem un māsām Kristū Jēzū! Lai mūžīgi mūžos slavēts un svētīts Tā Kunga Jēzus Kristus Vārds! Āmen!

Inese Zaule – Veselīgā dzīves veida speciāliste, trīs bērnu mamma, mājskolotāja

HIDROTERAPIJA

“Viena no brīnīškākajām dāvanām kā veselības uzturēšanai, tā arī slimību ārstēšanai ir tīrs ūdens. Pareiza tā lietošana sekmē veselību. Tas ir dzēriens, kuru Dievs sagādājis cilvēku un dzīvnieku slāpju remdēšanai. Dzeriet ūdeni droši! Tas nepieciešams visa organisma vajadzībām un palīdz dabai pretoties slimībām. Ūdens arī ir lietošana ir viens no visvieglāk pieejamajiem un labākajiem asinsrites regulatoriem. Tonizējoša ir arī auksta vai vēsa pelde. Savukārt silta pelde atver poras un palīdz izvadīt piesārņojumu. Silta un remdēna pelde nomierina nervus un līdzsvaro asinsriti.” (E. Vaita. “Kristus dziedinošā kalpošana”, nodaļa “Miers kā dziedinātājs”, oriģ. MH 237.1)

Neapšaubāmi, ūdens ir viens no svarīgākajiem elementiem dzīvības uzturēšanai. Nevienam un nekam nevar dzīvot bez tā. Ūdens ir arī viens no visvieglāk pieejamiem Dieva medicīnas līdzekļiem. Jā, jā, ūdens, vienkāršs ūdens ir medicīnas līdzeklis mūsu veselības uzlabošanai!

Labi zinām, ka katru dienu mūsu ķermenim ir nepieciešams ūdens. Ik dienas ķermenis zaudē aptuveni 2,2 litrus ūdens. Dzerot 7–8 glāzes tīra ūdens dienā, ķermenī tiek atjaunots tā līdzsvars. Bet kā ar ūdens izmantošanu ārējā ķermeņa procedūrām? Lielākā daļa no jums to jau ir darījuši: pirts, inhalācijas, ledus aplikācijas u.c.

Kas ir Hidroterapija?

“Lai mums būtu laba veselība, vajadzīgas labas asinis, jo tās ir dzīvības straume.” (Turpat, nodaļa “Vispārējā higiēna”, oriģ. MH 271.2)

Hidroterapija ir ūdens (dažādas temperatūras) izmantošana veselības nolūkos. Tā ir visspēcīgākais līdzeklis, lai ātri pārvietotu barojošās un dziedinošās asinis uz ķermeņa slimu daļu un aizvadītu iekaisušās un piesārņotās asinis no ķermeņa slimās daļas.

Kas notiek ar asinsvadiem, veicot hidroterapiju?

Sākotnēji vajadzētu izprast, kas notiek ar mūsu ķermeni, kad izmantojam karstā un aukstā ūdens procedūras. Tas ir svarīgi, jo, kad to sapratīsim, tad piedzīvosim ūdens spēku un noticēsim tam.

SILTUMS. Izraisa asinsvadu paplašināšanos līdz pat 40% ķermeņa daļā, kur tas lietots, tādējādi mazinot iekšējo orgānu un apkārtējo audu iekaisumu. Tas ievērojami palielina balto asins šūnu, barības vielu un skābekļa daudzumu.

AUKSTUMS. Sašaurina asinsvadus, virzot ar iekaisumu piesātinātās asinis uz iekšējiem attīrīšanas orgāniem – aknām, plaušām, nierēm –, lai asinis varētu tikt attīrītas un atdzīvinātas.

Īsi sakot, asinsvadiem paplašinoties un sašaurinoties, notiek asins pārvietošana ķermenī.

Kā veikt hidroterapiju?

“[...] daudzi nekad nav piedzīvojuši ūdens pareizās lietošanas labvēlīgo ietekmi un baidās no tā. Ūdens dziedniecība nav pietiekami novērtēta; prasmīga ūdens izmantošana prasa zināmas pūles, kas daudziem šķiet apgrūtināšas un veltas. Taču tas nav attaisnojums. Ir daudz ūdens procedūru, kas mazina sāpes un ārstē slimības. Visiem būtu jāpārzina šo vienkāršo paņēmienu lietošana mājas apstākļos. Sevišķi mātēm jābūt skaidrībā par to, kā rūpēties par savas ģimenes veselības uzturēšanu un slimību ārstēšanu.” (Turpat, nodaļa “Miers kā dziedinātājs”, oriģ. MH 237.1)

KĀDAS IR HIDROTERAPIJAS PRIEKŠROCĪBAS?

Ūdens procedūras	Zāles
• Lieto ārēji • Lētas • Viegli pieejamas • Paaugstina metabolismu un urināciju, lai atbrīvotu organismu no toksīniem • Drošas • Iedarbojas uz skarto ķermeņa vietu • Pozitīvas blaknes • Vienkārši izdarāmas, nav vajadzības pēc īpašas augstākās izglītības • Veicina personīgās attiecības un rūpes	• Lieto iekšēji • Dārgas • Ne vienmēr pieejamas • Pievieno toksīnus sistēmai • Ilgstošas lietošanas rezultāti nav zināmi vai bieži vien ir bīstami • Ietekmē visu sistēmu vai ķermeni • Biežas negatīvas blaknes • Var izrakstīt tikai ārsts vai farmaceits (augsti apmācīts speciālists) • Bezpersonisks kontakts

Pastāv dažādi hidroterapijas veidi. Neapšaubāmi, lai procedūru veiktu pareizi, ir vajadzīgas iemaņas un pieredze. Tomēr pastāv vispārēji principi, kuru ievērošana palīdzēs šīs iemaņas iegūt. (No personīgās pieredzes iesaku sākumā izvēlēto hidroterapijas veidu veikt sev pašai (-am) un, ja nepieciešams, ar otra cilvēka palīdzību.)

Pirms veikt jebkādu hidroterapijas procedūru – vai tā būtu kāju vanna, kontrastduša, saunas, ūdenspelde vannā, tvaika inhalācijas, ledus masāža, ietīšana utt. –, ir jāievēro:

- indikācijas un kontraindikācijas katram hidroterapijas veidam;
- apjautāties pacientam, kuram tiks veikta hidroterapija, kā viņš (-a) jūtas, un izskaidrojiet, kas tiks darīts (it īpaši maziem bērniem un vecāka gājuma cilvēkiem);
- pārliecinieties, ka pacientam ir silti, kā arī ka telpa ir silta, sēdēšana vai gulēšana – ērta;
- nedrīkst būt caurvējš;
- ieteicams izmērīt ķermeņa temperatūru un pulsu un sekot tiem visas procedūras laikā;
- vienmēr pārbaudiet ūdens temperatūru ar termometru un savu roku, ieliekot to ūdenī;
- pieļaujot karsto ūdeni, vienmēr iegremdējiet savu roku un ļaujiet tam pieskarties vispirms jūsu ādai, tikai pēc tam pacientam;
- terapijas laikā uzturiet sarunu, lai pārliecinātos par cilvēka pašsajūtu;
- pēc nepieciešamības veiciet izmaiņas (ūdens temperatūras maiņu, laika saīsināšanu u.c.);
- pārtrauciet terapiju, ja pacients jūtas slikti;
- pēc terapijas – atpūta gultā vismaz 1 stundu.

Aukstā un karstā ūdens kāju vanna

Tas ir viens no visvienkāršākajiem terapijas veidiem un ir viegli apgūstams. No savas pieredzes varu teikt, ka pat maziem bērniem to ir viegli izturēt, it īpaši, ja, turot kājas ūdenī, tos iesaista sarunā, stāstot interesantu notikumu, vai iegremdē arī savas kājas kopā ar viņu kājām!

Indikācijas

- saaukstēšanās
- galvassāpes
- traucēta venozā asinsrite, nesāpīga čūlas (izgulējumi, varikozās čūlas)
- infekcijas, limfātiski iekaisumi
- artrīts (reimatoīdais un osteoartrīts)
- tūska
- lūzumi, izmežģījumi, sastiepumi, traumas (veic ne ātrāk kā pēc 24h)

Kontraindikācijas

- lokāli ļaundabīgi audzēji (vēzis)
- perifērās asinsrites slimības
- diabēts
- samazināts jutīgums
- nosliece uz asiņošanu

Palīg līdzekļi

- 2 lieli trauki (vannīņas, spaiņi), lai ūdens sniegtos vismaz pāri potītēm, bet vēl labāk – līdz ceļiem
- termometrs
- liels dvieļis apsegšanai vai halāts
- 2 mazi dvieļi aukstajai galvas komprese un trauks aukstajam ūdenim
- trauks ūdens pieliešanai un nosmelšanai
- karstā ūdens pieejamība vai līdzekļi ūdens uzsildīšanai
- ledus aukstajai komprese un aukstajai vannai

Svarīgi apsvērumi pirms terapijas

- ja nepieciešams, veiciet vispārēju pacienta sasildīšanu pirms procedūras

- lietojiet auksto kompresi galvai un/ vai kaklam
- ja pulss pārsniedz 80–100 sitienus minūtē, uzlieciet ledus paku sirds rajonā (īpaši rūpīgi pulsam jāseko cilvēkiem ar jau zināmām sirds slimībām)
- karstajam ūdenim nevajadzētu pārsniegt 43°C
- pievienojot karsto ūdeni, ļaujiet tam vispirms pieskarties jūsu iegremdētajai rokas ādai, samaisiet to ar atdzisušo ūdeni

Sagatavošanās terapijai

- savāciet vienuviet nepieciešamos materiālus
- uzsildiet telpu un novērsiet caurvēju
- novietojiet pacientu ērti un traukus tā, lai ārstējamā daļa netraucēti varētu tikt iegremdēta abās vannās
- izskaidrojiet, kas tiks darīts un cik ilgi

Terapija

Aizlūdziet kopā ar pacientu. Lūdziet pēc Dieva vadības un dziedināšanas. Atcerieties, ka terapija pati par sevi neko nevar līdzēt, tikai Dievs – mūsu lielais un patiesais Ārsts – ir tas, kurš piešķir terapijai dziedinošo spēku!

- ielieciet kājas 40°C karstā ūdenī uz 5 min.
- pēc 5 min. ielieciet tās aukstā ūdenī (no 7°C līdz 14°C) uz 2 min.
- kamēr izmanto auksto ūdeni, tikmēr paaugstiniet karstā ūdens temperatūru līdz sākotnējai vai nedaudz

karstākai 1°C (dariet to katru reizi, kad ārstējamā daļa ir aukstajā ūdenī, bet nepārsniedziet 43 °C)

- pārbaudiet pulsu katras 5 minūtes, ja pulss pārsniedz 80 sitienus minūtē, izmantojiet auksto kompresi uz pieres, ja pulss pārsniedz 120 sitienus min., novietojiet ledus paku sirds rajonā
- veiciet 6–8 atkārtojumus, pamīšus liekot kājas karstā, tad aukstā ūdenī
- pabeidziet ar auksto ūdeni (reimatoīdā artrīta gadījumā beidziet ar karsto)

Pēc terapijas

- ja pacients terapijas laikā ir sasvīdis, palīdziet ātri noskaloties ar siltu (ne karstu) dušu
- labi nosusiniet kājas (ja pēc dušas, tad visu ķermeni)
- palīdziet uzvilkt tīras, sausas un ērtas drēbes, uzvelciet zeķes
- ļaujiet pacientam atpūsties vismaz 1 st. vai mudiniet iet uzreiz gulēt.

Nobeigumā padalīšos ar mūsu ģimenes pieredzi, izmantojot hidroterapiju pie pirmajiem Covid saslimšanas simptomiem. Pirmā bija es. Šogad janvārī, kādu dienu, kad ar bērniem 2–3 stundas bijām cēlušī sniegavīrus, sajutu nogurumu. Bija jau vēls, un mēs nācām iekšā. Nolēmu atgulties, jo domāju, ka esmu vienkārši pārgurusi. Iemīgu. Pamodos dziļā naktī no stiprām galvassāpēm un augstas temperatūras. Sapratu, ka nav labi. Man galvassāpes visas dzīves laikā ir bijušas varbūt 3 reizes un ne tik stipras kā šīs, pilnīgi neizturamas. Cerēju, ka izgulēšu un viss būs labi.

Taču no rīta nekas nemainījās. Iedzerot ūdeni, mutē sajutu rūgtu pēcgaršu. Sapratu, ka esmu saķērusi ko nopietnāku par parastu saaukstēšanos. Atradu Covid protokolu. Nolēmu, ka papildus noteiktajām vitamīna C, D, cinka u.c. devām izmantošu man ļoti zināmos Dieva dziedniecības līdzekļus.

Sāku ar kontrastdušu (o, jā, kad pienāca brīdis slēgt auksto ūdeni, manu “dziedāšanu” vai drīzāk vaimanāšanu dzirdēja visā mājā).

Palielināju karstā un aukstā ūdens temperatūru, kā arī procedūras ilgumu katram ūdenim līdz pat 5 min., tad atpūta uz stundu. Pēc tam karstā un aukstā ūdens kāju vanna, pēc kuras atkal sekoja atpūta. Tad krievu sauna mājas apstākļos, nobeidzot ar vēsu dušu un noberšanos ar dvieli. Atpūta. Vakarā atkal kontrastduša (un atkal “dziedāšana”) un gulēšana uz nakti.

Izklausās pēc ļoti agresīva piegājiena, bet lasīju, ka tieši tā arī sākumā vajag: intensīvi un konstanti. Papildus dzēru visus vitamīnus, minerālus, ļoti daudz ūdens un pilnībā atteicos no ēdiena (tik un tā viss garšoja rūgts). Galvassāpes pārgāja jau pa dienu, bet vakarā normalizējās temperatūra. Nākamajās 2 dienās visu atkārtāju tai pašā secībā un daudzumā, kaut arī pamazām atguvu spēkus un jutos daudz labāk. Jāatzīst, ka nepatīkamā rūgtā garša mutē saglabājās vēl kādas 2 nedēļas. Pēc manis pārslimoja arī pārējie ģimenes locekļi. Man skola bija rokā, un visiem pēc kārtas veicu tās pašas hidroterapijas tai pašā intensitātē. Neskatoties uz to, ka bērniem viss

pārgāja vēl ātrāk, hidroterapijas turpināju arī nākamajās dienās.

Dievs ir uzticams, kad mēs noticam un uzticamies Viņam! Tā bija liecība ne tikai citiem cilvēkiem, bet mums pašiem, kā vienkārši Dieva norādījumi par ūdens izmantošanu spēj novērst saslimšanu un palīdz atgūt spēkus.

Tagad, līdz ko kāds no mums jūtas slikti, pirmā lieta ir kontrastduša (tiesa gan vairs “nedziedu”). Pat mūsu mazākā meitiņa (8 gadi) to ir novērtējusi.

***“Un piesauc Mani bēdu laikā,
tad Es izglābšu tevi, un tev būs
Mani godāt!” (Ps. 50:15)***

Novēlu jums labu veselību un drosmi izmantot hidroterapiju. Gods un slava par visu mūsu Kungam!

Raksta sagatavošanā izmantotā literatūra:

*Ministry of Healing, Ellen G. White
(Kristus dziedinošā kalpošana),
Hydrotherapy, Clarence Dail, M.D.,
Charles Thomas, Ph.D., Nature's
Healing Practices, Agatha Thrash, M.D.*

SADRAUDZĪBAS PASĀKUMS JELGAVĀ

Elvīra Grakoviča

Kad dienas gaismu ātrāk nomaina tumsa un saules siltumu – aukstums, sirds vairāk ilgojas pēc gaismas un tuviem cilvēkiem, ar kuriem būt kopā un dalīties priekā. Sadraudzība ar līdzīgi domājošiem viena ceļa veicējiem sagādā neaizmirstamus, svētīgus un vērtīgus mirkļus. Savukārt šie mirkļi dod spēku izturēt un pārvarēt grūtības, ar kādām katrs sastopas vienatnē. Tas ir kā gaismas stariņš!

Sākotnēji šis sadraudzības pasākums tika iecerēts tikai starp Valkas un Jelgavas Ceļa meklētāju klubiem. Bet iecere auga un izpletās, līdz Jelgavā tikās pieci Ceļa meklētāju klubi: Valkas "Vilki", Dobeles "Gājputni", Talsu "Kalnā kāpēji", Saulkrastu "Saulainie krasti" un Jelgavas "Bebri". Kopā Jelgavā viesojās ap 75 cilvēkiem, no kuriem 60 bija PM, CM dalībnieki un jaunieši, protams, klāt vēl nāca arī jelgavnieki. Uz tik lielu atsaucību netiku cerējusi...

Varbūt pats pārsteidzošākais šajā visā ir termiņš, kādā šo pasākumu bija nepieciešams realizēt. No ielūgumu izsūtīšanas brīža līdz pasākumam bija atlikusi tieši 1 nedēļa un 1 diena. Un, jā, pasākumu organizēja tikai 1 persona un 1 palīgs, bez komandas, bet ar draudzes lūgšanām! Apjaušot kopējo skaitu un iespējas, kā organizatore sapratu – cilvēciņi esmu izgāzušies, jo kā gan draudzes telpas spēš uzņemt tik lielu dalībnieku skaitu, kā ar ēdināšanu,

finansēm un dažādiem citiem jautājumiem... Viss, ko varēju darīt, bija padoties un atcelt šo pasākumu vai arī lūgt Dievam spēku un iespējas atrisināt daudzos jautājumus. Pēc lūgšanas, kad, pazemīgi nokritusi ceļos, Dievam lūdzu, ko un kā darīt un vai vispār darīt, man sirdī un prātā tika liktas domas: "Ja kādreiz varēja pulcēties 3 tūkstoši cilvēku, tad kāpēc gan nevarētu tikties ap 80 cilvēku? Ja kādreiz varēja paēdināt ļaužu pūli no piecām maizēm un divām zivīm, tad kāpēc gan tā nevarētu būt arī tagad? Dievam viss ir iespējams!" Un šoreiz tā nebija paļaušanās uz pašas organizatoriskajām spējām, jo par tādām šajā gadījumā nemaz nebija ne runas, to saprot ikviens, tā bija paļaušanās uz Dievu, ka Viņš var sapulcēt Savus bērnus vienuviet un ļaut tiem piedzīvot sadraudzību.

Sadraudzības pasākums notika 2 dienas – no 19. līdz 20. novembrim, un tas tika saplānots nedēļas laikā! Apbrīnojami, kā Dievs risina to, kas cilvēka prātam un iespēju robežām šķiet neiespējami! Tika atrastas telpas pie "Dzīve mākoņos", kuras bija plašākas par draudzē pieejamajām. Simbolisku dalības maksu veica katrs dalībnieks, bet lielu daļu ziedoja individuālie ziedotāji un Jelgavas draudze. Atsaucās brīnišķīgu pavāru komanda – Kristīne Kaire ar mūsu Ivetu, viņas vīru Aivaru, dēlu Dairi un viņa draudzeni Agnesi. Vēl

palīgā nāca Ivetas meita Laura un dēls Ernests. Lieliska ģimene, kuras devums ir neatsverams! Pagatavotais ēdiens bija ļoti gards, vienmēr laikā servēts un pietiekams, ar iespēju saņemt papildporcijas.

Arī viesiem tika doti mājas uzdevumi. Katram klubam bija jāsatavot piekšnesums dievkalpojuma daļai kā sveiciens no savas pilsētas un CM kluba, kā arī spēle sadraudzības daļai. Valka uzņēmās novadīt CM nodarbību, bet Saulkrasti – PM nodarbību. Savukārt es kā organizatore saliku visu kopā un klāt pieliku vēl Sabata pastaigu un otrās dienas pārgājienu pa pilsētvidi.

Pateicība Dievam, ka sadraudzības pasākums notika un varējām piedzīvot kopēju svētku dievkalpojumu, kas tika veltīts Latvijas valsts svētkiem! Paldies, ka varējām dzirdēt Dobeles, Talsu, Valkas un Jelgavas slavēšanu caur dziesmām, mūzikas instrumentu spēlēšanu un personīgo pieredzi, lasot Svētos Rakstus! Paldies sabatskolu vadītājiem un mācītājam Ainim gan par svētrunu, gan par jauniešu sabatskolas vadīšanu! Paldies Lienei par apvienoto PM, CM sabatskolu vadīšanu! Paldies lieliskajai pavāru komandai par gardajiem ēdieniem! Paldies Solvitai par ADRAs nodarbības un nozīmīšu vadīšanu CM grupām! Paldies Venetai un Egitai par PM nodarbības vadīšanu! Paldies Laurai par radošo darbnīcu! Paldies Jelgavas

jauniešiem par palīdzību pastaigas un pārgājiena maršruta vadišanā! Paldies Guntim par palīdzību telpu atrašanā un izīrēšanā! Paldies Valkas, Dobeles, Talsu, Saulkrastu un Jelgavas klubu dalībniekiem par vienotību un to, ka mēs visi radījām iespēju baudīt sadraudzību caur kopā pavadītajiem brīžiem!

Sadraudzības temats bija GAISMA, un par pamatu tika ņemta rakstuvietā no Mateja 5:16 "Tāpat lai jūsu gaisma spīd ļaužu priekšā, ka tie ierauga jūsu labos darbus un godā jūsu Tēvu, kas ir Debesīs".

Mīlie, esiet par gaismu šajā tumšajā pasaulē!

MAIJA (SAULKRASTI)

"Tiešām, atsauksmes ir ļoti labas, bērniem ārkārtīgi patika, nemaz negribēja mājās braukt, jo bija ļoti interesanti: spēles, pārsteigumi un sadraudzība. Liels paldies par pasākumu! Debesu Tēvs sargāja ceļā turp un atpakaļ. Liels paldies Kristīnei par gardajiem ēdieniem un mīlo aprūpi! Tas ir tik svētīgi, ka klubi var tikties sadraudzības pasākumā un dalīties ar vērtīgām atziņām un sarunām! Liels paldies visai Jelgavas komandai par superīgi noorganizētu pasākumu! Lai Dieva vadība un svētība Tev, Elvīra, turpmākajā kalpošanā! Bērni saka lielu paldies. Arī pārgājiens ļoti patika, un mācības, lai apgūtu nozīmīti, bija svētīgas un iedvesmoja nest Gaismu apkārtējiem."

LIENE (SAULKRASTI)

"Viss notika ļoti aktīvi, nebija tādu brīžu, kad būtu garlaicīgi. Man vislabāk patika pastaigas un pārgājiens. Tajā varēju vairāk iepazīt Jelgavu, jo nekad Jelgavā nebiju bijusi."

ASTRĪDA (DOBELE)

"Bija tik patīkami saņemt ielūgumu no Elvīras uz CM sadraudzības pasākumu! Kopā ar bērniem izbaudījām sadraudzības brīžus ar Jelgavas, Valkas, Talsu un Saulkrastu klubiem. Bija ļoti padomāts par programmu, bet visvairāk priecēja draudzīgā attieksme, viesmīlība, iespēja pabūt kopā ar citu draudžu bērniem, pieaugušajiem."

EVITA (DOBELE)

"Šis pasākums bija tik foršs! Jutos kā mazā noietnē. Varēju satikt jaunus cilvēkus, kurus diez vai varētu satikt lielajā noietnē. Man visvairāk patika pārgājiens ar kontropunktiem, jo tas nebija garš, bet bija jautrs. Staigājām pa Jelgavu. Tas notika līdz ar pirmo sniegu!"

DANIELA (DOBELE)

"Man ļoti patika šis pasākums. Īpašs bija tas, kas tas bija sadraudzības pasākums, un šādi pasākumi vienmēr ir jautri. Man ļoti patika pasākuma kristīgā daļa un pēc tam arī spēles un pārsteigumi. Iepriecināja izpalīdzīgie un draudzīgie cilvēki, kuri šajā pasākumā lika justies labi. Un vēl bija padomāts arī par to, lai spēles un filma būtu piemēroti arī Piedzīvojumu meklētājiem, ne tikai Ceļa meklētājiem."

ENIJA (DOBELE)

"Gāja ļoti labi! Man patika apmesties lielajā mājā un patika viss vakars."

LIDIJA (DOBELE)

"Man patika interesantais pārgājiens pa Jelgavu un pēc tam garšīgie ēdieni."

EMĪLIJA UN KRISTERS (DOBELE)

"Patika piedalīties spēlēs un iepazīties ar jauniem draugiem."

RENĀRS (DOBELE)

"Bija iespēja uzkāpt skatu tornī un vērot zirgus. Patika pārgājiena aktivitātes."

IEVA (TALSI)

"Arī Talsu klubs ļoti izbaudīja viesošanās Jelgavā. Kā vecāki teica, sen nebija bijis tāds kopīgs brauciens uz citu draudzi. Tuvojoties gaidāmajam pasākumam, prognozes solīja sniegu, tādā veidā radot sarežģījumus vairākiem šoferiem, kuriem nebija ziemas riepu, tomēr vienas dienas laikā Dievs veica vajadzīgās korekcijas un deva visiem mašīnas, kurām bija ziemas riepas."

Sadraudzības pasākumā varējām izbaudīt bagātīgu un daudzveidīgu programmu, kas atbilda dažādu bērnu interesēm. Viens no jaukākajiem uzdevumiem, kas priecēja mani kā Talsu kluba direktori, bija ADRAs nozīmītes apgūšana, kur bērni domāja un pēc tam ar pašizveidotiem plakātiem prezentēja veidus, kā kalpot vietējai sabiedrībai. Tā nu ceram tuvākajā laikā atkal ciemoties cits pie cita, lai to arī realizētu!

Vēl kāds liels prieks ir jaunizveidotās draudzības. Sevišķi pusaudžu vecumā ļoti nozīmīgi ir draugi, un, ja tie ir no draudzes, tas ir liels stiprinājums pastāvēt vidē, kur citi vienaudži rīkojas atšķirīgi."

(Turpinājums 27. lpp.)

Dace Garsila

Ingrida Marksa

Marte Lipska

DZIMŠANAS DIENAS TORTE

JĒZUM

Krā: Brālīt, es domāju, pietiks leksēt putukrējumu! Varbūt mammai ir padomā gatavot kādu kārumu.

Krū: Es tikai drusciņ nodegustēju.

Krā: Jā, jā, drusciņ! Tūlīt jau pus bļodu būsi izdegustējis!

Krū: Mammucīt, zini ko, tā ir tik laba lieta, ka tu visiem vienmēr dzimšanas dienā cep torti! Tās vienmēr ir tik super garšīgas! Bet drīz būs Ziemassvētki – dzimšanas diena JĒZUM. Vai tu cepsi īpašo torti dzimšanas dienā Jēzum?

Krā: Jā, mamm, tev tas noteikti jādara! Tā ir tik lieliska idejiņa!

Mamma: Labi, mīlie! Šī torte būs Jēzum dzimšanas dienā, un mēs to gatavosim visi kopā.

Krā: Jā, ja tikai Krū nenodegustēs visu atlikušo saldo putukrējumu, mums tas noteikti izdosies!

Krū: Es pats arī gribu, lai tā būtu visskaistākā un garšīgākā torte, kāda vien var būt. Jēzum vajag pašu labāko! Viņš prieks mums nežēlo neko!

Krā: Ķeramies klāt! Nevaru vien sagaidīt, kāda tā būs!

Krū: Labi, labi, torti jau mēs izcepsim, bet, bet... kā mēs to nodosim Jēzum?

Krā: Tiešām, nemaz nepadomāju par to!

Krū: Mamm, kā mēs to varēsim JĒZUM uzdāvināt?

Mamma: Gan redzēsiet! Bet nu – pie darba!

Krū: Māšuk, stiep šurp cukuru! Es to svēršu un mērīšu.

Krā: Neiesver tik to atkal savā puncī, brālīt!

Krū: Tu labāk nosver miltus, mamma var saklapēt olas! Vajag dūšiģi darboties. Nezinu, kā jūs te tiktu galā bez manas darba organizācijas!

Krā: Re, kūka kļūst aizvien skaistāka! Un kā tā smaržo!

Mamma: Nu, re, torte gatava.

Krā: O, cik skaista tā ir!!!

Mamma: Nu, tagad varam doties.

Krū: Uz kurieni?

Mamma: Jūs taču gribējāt torti dāvināt Jēzum?

Krā: Nu ja, ka gribējām!

Krū: Pat ļoti, bet mēs taču nevaram aizkļūt uz Debesīm, kur mājo JĒZUS!

Krā: Jā, mammucīt, to nevar gan ne ar mūsu mazajiem spārniņiem, ne arī ar lidmašīnu.

Krū: Pat ar pašu superjaudīgāko raketi nevar nokļūt pie Jēzus. Kad es jums saku!

Mamma: Bet mēs varēsim! Iesim, bērni!

Krū: O, to es patiešām gribu piedzīvot!

Krā: Esmu laimīga, laimīga! Varēšu beidzot JĒZUM uzdāvināt īstu dāvanu! Brālīt, lūdzu, uzmanīgi, nesabojā kūkai rotājumu!

Krū: Cik vēl ilgi, mammucīt, jādodas līdz tai raķetei?

Krā: Vai kosmosa kuģim?

Mamma: Tā, nu esam klāt!

Krū: Mamm, bet te taču dzīvo vārniņas Grietiņas kuplā ģimene!

Krā: Ne jau JĒZUS!

Krū: Un viņi ir paši nabadzīgākie visā pilsētā!

Krā: Jā, un bērniņu tur tik daudz!

Mamma: Kuš, paklausieties! Vai dzirdat skaisto Ziemassvētku dziesmu?

Krā: Jā, es dzirdu Grietiņas balstiņu.

Krū: Skaisti, bet ko tu, mamm, te gribi darīt?

Krā: Vai tu arī Grietiņas ģimeni ņemsi līdz pie Jēzus?

Krū: Tad gan mums vajadzēs milzīgu raketi ar daudzām vietām!

Krā: Es ļoti gribu Jēzu iepriecināt, tomēr nesaprotu, kā mēs Viņu atradīsim.

Mamma: Esam jau atraduši.

Krū: Tiešām? Kur tu Viņu redzi?

Krā: Kur Viņš ir?

Mamma: Iesim iekšā. Pieklaupvē, Krū!

Grietiņa: Sveiki, mīlie kaimiņi! Nāciet, prieks jūs redzēt!

Mamma: Sirsnīgs sveiciens jums visiem Ziemassvētkos! Lūk, cienastiņš!

Krū: Šo kūku mēs cepām paši no sākuma līdz pašam gatavumam! Tai jābūt trakoti garšīgai!

Mamma: Grietiņas mamma to tūlīn sadalis bērniem.

Krā: Ak vai, cik šie bērniņi ir priecīgi!

Krū: Mamm, es nesaprotu... Ir jau jauki redzēt, cik ļoti šiem mazuliņiem garšo Jēzum domātā kūka, tikai ko mēs tagad dāvināsim Jēzum?

Krā: Ziemassvētki būs galā, un Jēzus paliks bez dāvanas – bez gardās kūkas!

Mamma: Nepaliks gan. Jēzum lielākā dāvana ir mīloša sirds. Izlasi lūdzu, Krā, šos vārdus.

Krā: “ES biju izsalcis un jūs MANI paēdinājāt...” Kad mēs Tevi, JĒZU, esam paēdinājuši?

Mamma: Tad, kad jūs rūpējāties par grūtdieņiem, novārtā pamestajiem, izsalkušajiem, nelaimīgajiem. Lūk, atbilde: “Patiesi Es jums saku: ko jūs esat darījuši vienam no šiem Maniem vismazākajiem brāļiem, to jūs esat Man darījuši.” (Mt. 25:40)

Krū: Tagad es saprotu! Jēzus saņēma mūsu kūku, jo Viņš priecājas par labestību! Viņš ir tas, kurš skubina sirdsdomas dāvēt prieku citiem!

Krā: Dzīvošana labestībā ir dāvana Jēzum!

Mamma: Tas ir tikai pašu rokās! Un sirdīs.

(Turpinājums no 25. lpp.)

MEGIJA (TALSI)

“Esmu ļoti priecīga un pateicīga par sadraudzības pasākumu. Iepriecināja iespēja satikt un iepazīt jaunus draugus. Vienas no labākajām atmiņām noteikti bija, kad skrējām cits citam pakaļ tumsā, kā arī pastaiga pa Jelgavu. Ļoti novērtēju izveidoto programmu, aktivitātes un visu kopā būšanu. Liels paldies!”

DAIGA UN ZANE (VALKA)

“Daigai vislabāk patika sestdienas vakara pārsteigums un spēles. Zanei – spēles, pārsteigums un svētdienas pārgājiens.”

SĀRA (VALKA)

“Man šī sadraudzības tikšanās par tēmu “Gaisma” ļoti patika tāpēc, ka varējām satikt draugus un iepazīt jaunus draugus, un pavadīt foršu laiku kopā. Kas man nepatika, ka bišķiņ salām, bet tas jau nekas. Arī sestdienas vakarā filmu vakars man patika, tikmēr vēl parunājām ar jauniešiem visādas lietas. Galvenais, ka varēja būt sadraudzība ar draugiem!”

GUSTAVS (SIGULDA)

“Pasākums bija ļoti foršs un neaizmirstams. Neatceros pēdējo reizi, kad kaut kas līdzīgs būtu noticis. Ļoti patika, un vēlētos, ka nākotnē varētu būt vēl šādi pasākumi.”

SOLVITA (VALKA)

“Varējām sajust sirds siltumu un lielu ieguldījumu it visā. Paldies pavāriem un tehniskajiem palīgiem, ka varējām atpūsties un izbaudīt kopā būšanu! Pārgājienam bija labi izdomāti punkti ar uzdevumiem, tikai žēl, ka aukstums neļāva visu ieplānoto apskatīt. Paldies sponsoriem un Jelgavas jauniešiem – gidiem! Bija jauka Sabatskola jaunāko bērnu grupai. Liels prieks būt pēc ilgiem gadiem Jelgavā un tik skaisti atjaunotās telpās! Paldies Elvīrai un Jelgavas draudzei par noorganizēto pasākumu! Paldies Dievam par žēlastību, ka varējām būt kopā!”

Mīlie, no sirds
vēlu, lai jūsu
ģimenēs būtu
vairāk Jēzum
dāvāto kūku!

Priecīgus
Ziemassvētkus!

Uzdevums

Aizvieto iztrūkstošās burtu vietas ar piemērotāko no šiem burtiem: A, E, S, U!

R_dz_m_ kļu_vu_i ir Di_v_ mīl__tīb_ mū_u _tarpā,

Di_v_m S_vu vi_npi_dzimušo Dēl_ sūtot p_s_ulē,

I_i mē_ dzīvot_ c_ur Viņ_.

Izdevniecības
"Patmos"
jaunums

Atziņas no
**SALAMANA
PAMĀCĪBĀM**

2023

K A L E N D Ā R S